

MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY
DEBATES 1376

OFFICIAL REPORT

MONDAY, 22ND MARCH 1954

VOLUME XIII—No. 9

CONTENTS

	PAGES
I Voting on Demands for Grants for the year 1954-55— <i>cont.</i> —	
(1) Demand XXIII—Labour including Factories— <i>cont.</i> ..	723-746
(2) Demand XVIII—Agriculture and Fisheries ..	746-777
II Government Motion—Motion under rule 22 (3) of the Assembly rules <i>re</i> Change in the order of Voting on Demands ..	746

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT
GOVERNMENT PRESS
MADRAS
1954

PRICE, 6 annas

THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY.

Monday, 22nd March 1954.

(NIGHT SESSION).

The House met in the Assembly Chamber, Government State, Mount Road, at eight (post meridian) of the clock, Mr. Speaker (THE HON. SRI J. SIVASHANMUGAM PILLAI) in the Chair.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

I.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1954-55—cont.

(1) DEMAND XXIII—LABOUR INCLUDING FACTORIES—cont.

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member Sri Sreedharan will begin the debate on ‘ Labour including Factories ’.”

SRI K. T. SREEDHARAN :—“ Mr. Speaker, Sir, I rise to support the cut motion moved by the hon. Member Sri Gopalan. Slogans such as ‘ produce or perish ’, ‘ work hard ’, etc., are at present empty nothings. It is admitted on all sides that people and workers are ready to toil hard these days, but still at present unemployment and under-employment are rampant in this country. It is definitely due to the bad industrial and labour policy of this Government. If the Government do not make a radical change in their policy there will definitely be more unemployment and under employment and the situation will worsened day by day. Will the Government come forward to effect such a radical change? That is the question at present.”

“ Sir, the policy of the Government regarding settlement of industrial disputes is conciliation and adjudication. Are the Government really interested in bringing about industrial peace in this way? I am really doubtful about the *bona fides* of the intention of the Government in this respect, because, if they are really interested, the machinery for bringing about such a settlement would have been definitely far better and quick-moving. What is happening in this State now? When there is any industrial dispute, either the management or the workers refer it to the Labour Commissioner and the Government. But they take such a long time to interfere in these matters that the relation between the labour and the management deteriorates and the chances of bringing about a settlement become far more remote. I know there are Assistant Labour Commissioners and other Labour officers to help the Labour Commissioner in bringing about a settlement in such disputes, but as there are only very few Labour officers and Assistant Labour Commissioners, the time available to them for applying their minds to these disputes is very little, so much so they are unable to find easy remedies for the disputes. So my suggestion is that at least there must be one Labour Officer for each district, so that he can

[Sri K. T. Sreedharan] [22nd March 1954]

attend to this most important work quickly and effect a settlement. It is more effective and easier if these are attended to in proper time. Now if a settlement is not possible to be effected by them, they take the matter to the Tribunal only in a slipshod way. And again the Tribunals take a long time so much so the labour gets impatient and frustrated. The Industrial Tribunals take too much time to go into these questions and this leads to further complications. The Tribunals take a very long time to pronounce judgments and once the tribunals give their awards, the Government also take a very long time to enforce them. This again causes frustration to the labour.

" I can bring to the notice of this Honourable House a dispute that arose in 1945 between the workers and the managements of the hand-loom factories in Chirakkal taluk of North Malabar. The House will be surprised to know that this matter is still pending before the Tribunal for a decision. If such a long time elapses, how can the workers rely upon these conciliation and adjudication proceedings? Such long delays occur even in effecting small increases in their wages, dearness allowance, etc. If the Government are really interested that industrial peace should be brought about through this medium, they must definitely set up a suitable machinery, so that easy and quicker remedies could be effected.

" Sir, the Hon. Labour Minister was good enough to say that they were very strictly enforcing the conditions of the Factories Act. But I can submit to him that in Chirakkal taluk, the arrears of wages due to the workers in the handloom factories are not at all disbursed. The relevant section of the Act says that continuity of service must be there. But unfortunately, in the handloom industry such continuity of service is not possible. Therefore, the workers in these factories are not at all benefited by the ' holidays with wages ' clause. Of course, the Government have come forward to publish a notification saying that disregarding the question of continuity of service, " leave with wage " must be calculated as for every twenty days. But in practice that was not at all given effect to. Therefore, I earnestly appeal to the Hon. Labour Minister to take serious notice of this fact and at least try to see that this benefit is extended to the handloom workers of Chirakkal taluk.

" Then, Sir, in Malabar, the dearness allowance that is given to the Spinning and Weaving mill workers is only As. 2½ per point of the living index"

MR. SPEAKER :—" One more minute for the hon. Member."

SRI K. T. SREEDHARAN :—" But it may be noted that the Government have decided to apply the principle of paying As. 3 per point of the living index to all workers in this State. But it is not at all given effect to in Malabar. I therefore earnestly appeal to the Government to extend this dearness allowance of As. 3 to all the workers in the spinning and weaving mills of Malabar as well.

" Thank you, Sir."

22nd March 1954]

*SRI A. RATNAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே தோழர் கோபாலன் அவர்கள் கொண்டுவந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தொழில் மிகமிக பாதிக்கப்பட்டுக்கொண்டே வருகிறது. தொழிலாளிகளுடைய நிலைமையும் மிக மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. ஆங்கிலேயர் இந்த நாட்டை ஆண்டபோது ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆலைகள் இன்னும் ஆங்கிலேயர்களாலேயே நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அந்த ஆலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் ஜாதியின் அடிப்படையிலேயே அமர்த்தப்பட்டு ஊதியம் பெற்று வந்தார்கள். இன்றைய தினம் நம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள B. & C. மில்லிலே ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்த ஆலையில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் அதிகமான பேர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்று அதே B. & C. மில்லில் Mr. Butt என்ற ஒரு Welfare officer இருக்கிறார். இப்பொழுது அந்த மில்லில் ஆதித்திராவிட இனத்தவர் ஒருவராகிலும் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவது கிடையாது. இதே முறையில்தான் ஆங்கிலேயர்களுக்குச் சொந்தமான எல்லா ஆலைகளும் நடந்து வருகின்றன.

“ நெல்லிக்குப்பம் சர்க்கரை ஆலையில் சர்க்கரை செய்யும் இடங்களிலும், மிட்டாய் செய்யும் இடங்களிலும் ஆதித்திராவிட மக்களை அனுமதிப்பதே கிடையாது. அந்தத் தொழிற் சங்கத்திற்கு நான் தலைவகை இருப்பதால் அங்கு நடக்கும் அட்டேயிங்கள் எனக்குத் தெரியும். ஐதூறு பேர் வேலை செய்கின்ற மிட்டாய் செய்யக்கூடிய இடத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களை சேர்ப்பதே கிடையாது. ‘தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மிட்டாய்களைத் தொட்டால் தீட்டு ஒட்டிக்கொள்ளும், யாரும் மிட்டாய்களை வாங்க மாட்டார்கள்’ என்ற காரணத்திற்காகப் பல ஆண்டுகளாக அந்த இலாகாவிலே ஆதித்திராவிட மக்களை அனுமதிப்பதே கிடையாது.

“ ஆங்கிலேயர் நடத்திவரும் ஆலைகளில்தான் தீண்டாமை இருக்கிறது என்றால் இந்த நாட்டில் பணம் படைத்தவர்கள், முற்போக்கு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகியவர்களுக்குச் சொந்தமாகவுள்ள பல ஆலைகளிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது கிடையாது. கருமான், தச்சன், Fitter குமாஸ்தா போன்ற வேலைகளுக்கும் அவர்கள் அனுமதிப்பது கிடையாது. ஒரு மில்லுக்கு முதலியார் ஒருவர் சொந்தக் காரராக இருந்தால், அங்கு முதலியார்கள்தான் அதிகமாக வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நாயக்கர் ஒருவர் முதலாளியாக இருந்தாலும் அப்படித்தான். இந்தத் தலைப்பின்கீழ் தீண்டாமையைப்பற்றி நான் பேசுவதற்குக் காரணம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும்கூட அவர்கள் கூலிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள் என்பதால்தான் நாட்டில் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படாதிருக்கிறது நான் முன்னேற்ற மடையாது. நாட்டில் தொழிலபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமானால் பல நுணுக்கமான இயந்திரங்களைச் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதான் மேல்நாட்டைப்போல் நம்முடைய ராஜ்யமும் முன்னேற்றமடையமுடியும்.

“ இந்த ராஜ்யத்தில், இந்த நாட்டிலுள்ள ஆதித்திராவிட மக்கள், விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு செண்ட் நிலம் கொடுத்துதுஷுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு வசதி இல்லை. இன்றைக்கு கோடிக் கணக்கான மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடு இல்லை என்று வாடுகிறார்கள் அப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு நிலமில்லை என்று சொன்னால் எப்படி விவசாயம் விருத்தி அடையும்? தொழில் அபிவிருத்தி அடையவேண்டுமேயானால், தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு நல்ல முறையில் பாதுகாப்பும், உரிமையும் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்கள் ஏன் தொழில் புரிகிறார்கள் என்றால் உண்பதற்கு உணவும், உடுப்பதற்கு உடையும், வசிப்பதற்கு இடமும் கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

“ ஒரு Shop-ல் 5 பேருக்குக் குறைந்த ஆட்கள் வேலை செய்தால், அந்தக் கலையானது Shop Assistants Act.-ன் கீழ் வராமலிருப்பதற்காக சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டுவராமென்ற உத்தேசம் மந்திரி அவர்களுக்கு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த யோசனையை நாங்கள் வன்மொ

8-10
p.m.

[Sri A. Ratnam]

[22nd March 1954]

யாகக் கண்டிக்கிறோம். ஆயிரக்கணக்கான கடைகள் இரண்டு முதல் நான்கு பேர்களைக்கொண்டே நடந்து வருகின்றன. அந்தக் கடைகளில் வேலை செய்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டாமா? எனவே, Shop Assistants சட்டத்தை ரத்து செய்துவிட்டால், இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையை உதாசீனப்படுத்தினால், பணக்காரர்களுக்கும் இன்னும் வசதி உள்ளவர்களுக்கும்தான் சௌகரியமே தவிர, வேறு ஒரு வருக்கும் நன்மை கிட்டாது. ஷாப் ஆக்டின் கீழ் ஆயிரக்கணக்கான வக்கீல் குமஸ்தாக்களும் தங்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தும், அரசாங்கம் இதுவரை கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்த ஷாப் ஆக்டினால் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இந்தச் சட்டம் சரியாக அமுல் நடத்தப்படாததால், அதன் முழுப் பயனையும் தொழிலாளர்கள் அடையமுடியவில்லை என்பது என்போன்றவர்கள் கருத்து. நாங்கள் தொழிற்சங்கம் நடத்துகிறோம். தொழிலாளர் நிலைமை என்ன? தொழிற்சங்கங்கள் எப்படி நடக்கின்றன? முதலாளிகள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து வருகிறவன் நான். தொழிற்சாலைகளில் போனால் முறையை எடுத்துக்கொண்டால், லேபர் டிபார்ட்மென்ட்டால் சரியான கண்காணிப்பு கிடையாது. லேபர் கமிஷனரை அனுசி ஏதாவது கேட்டால், அதற்குச் சாக்குப்போக்கு சொல்லி, சமாதானம் கூறி, அவர்கள் எங்களை அப்புறப்படுத்திவிடுகிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த நேரடி நடவடிக்கை எடுப்பதற்கோ, அட்ஜஸ்டிகேஷன் செய்வதற்கோ ஆபீசர் இல்லை. நெல்லிக்குப்பத்தில் தொழிலாளிகளுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் சச்சரவு ஏற்பட்டால் திருச்சிராப்பள்ளி ஆபீசருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அல்லது சென்னையிலுள்ள லேபர் கமிஷனருக்கு அறிவித்துக் கொள்ளவேண்டும். லேபர் கமிஷனர் திருச்சி வர ஒரு மாதம் செல்லும் ஆனால் திருச்சியிலுள்ள ஆபீசர் கடலுருக்குவந்து விசாரணை செய்ய 3 மாதம் ஆகிறது. அப்போதுகூட சரியான நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறதா, என்றால் கிடையாது. அந்த அளவிலே தொழிலாளர்கள் எந்த மனு செய்துகொண்டாலும் என்ன பிரயோஜனம்? அவர்கள் குறைகளோ தீர்க்கப்படுவதில்லை.

“இன்றைய ராஜ்ய சர்க்கார் முதலாளிகளுக்கு உடன்பாடாகவே இருக்கிறார்கள். Party கம்பெனியார் வருஷாவருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் கணக்கு முடிவுசெய்கிறார்கள். ஆனால் ஆகஸ்ட் மாதம் 20-ந் தேதி போனால் கொடுக்கிறார்கள். 15-ந் தேதி நோட்டீஸ் போடுகிறார்கள். புள்ளிவிவரங்கள் மார்ச் மாதமானாலுங்கூட கவரன்மெண்டுகோ, தொழிற் சங்கங்களுக்கோ அறிவிப்பது கிடையாது. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பாரி கம்பெனி 20 சத வீதம் போனால் அக்டோபர் மாதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கொடுத்தார்கள். ‘எங்களுக்கு லாபம் இல்லை. 20 சத வீதம் தான் கொடுக்கமுடியும்’ என்று அன்றைக்குச் சொன்னார்கள். டிசம்பர் மாதத்தில் இன்னும் 5 சத வீதம் கொடுத்தார்கள். இந்த மார்ச் மாதம் இன்னும் 10 சத வீதம் கொடுக்கத்தயாராக இருக்கிறோம் என்று தொழிற்சங்கங்கள் சண்டைபோட்ட பிறகு சொல்லுகிறார்கள். இருபது சத வீதத்திலிருந்து 25 சதவீதம் என்றும் 25 சத வீதத்திலிருந்து 35 சத வீதம் வரையிலும் போனால் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு முதலாளிகள் முன்வருகிறார்கள். இருபது சத வீதம் கொடுக்கும் போது தொழிற்சங்கங்கள் சண்டை போட்டார்கள். சர்க்காருக்கும் அமைச்சருக்கும் மனுக்கள் போடப்பட்டன. அரசாங்கமும், அரசாங்க அமைச்சரும், லேபர் மந்திரி அவர்களுக்கும் கம்பெனிகளுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறார்கள். கம்பெனிகளின் கணக்கைப் பார்க்காமலேயே, அவர்களுடைய, லாபத்தைப் பரிசீலனை செய்யாமலே, கம்பெனிகளால் கொடுக்கமுடியாது என்று தீர்ப்புக் கூறுகிறார்கள். முதலாளிகளையும், தொழிற்சங்கத்தினரையும் கூட்டி, விசாரணை செய்யக்கூடிய அளவுக்கு லேபர் டிபார்ட்மென்டார் இல்லாமலிருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த அவல நிலையை நீக்கவேண்டும்.

“தொழிலாளர்களுடைய நிலை மிக மிக பாதிக்கக்கூடிய அளவு சர்க்காரின் கொள்கை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் முறை இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் இதற்காக லட்சக்

22nd March 1954]. [Sri A. Ratnam]

கணக்காக பணம் ஒதுக்கியிருந்தும், இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் கவனிக்காமலிருக்கிறது. சட்டசபை அங்கத்தினர்களையும் இது சம்பந்தமாக கலந்தாலோசிக்கவில்லை. அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு 'டெனமென்ட்' கட்டுவதற்கு வசதி செய்யப்படுகிறது. ஆங்கிலேயர் நடத்தும் ஆலைகளில் வேலை செய்பவர்களுக்கு ஏதோ 'டெனமென்ட்' கட்டப்படுகிறது. அந்த நிலைமையைக் கூட இன்று வரைக்கும் சர்க்கார் கவனிக்கவில்லை. எனவே, வீடு கட்டும் வசதியை இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து, நம்முடைய சட்டசபை மெம்பர்களைக் கலந்தாலோசித்து, அதிலே பாதிப் பணம் மத்திய சர்க்காரும், பாதிப் பணம் சென்னை சர்க்காரும் போட்டு வேண்டுமானால், ஆலை முதலாளிகளையும் ஓரளவுக்கு உதவி செய்யும்படி கேட்டு, தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் வேலையை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

MR. SPEAKER :—" I wish to make an announcement. I was told by the Hon. the Leader of the House and the hon. Leader of the Opposition that after hon. the Leader of the Opposition had spoken on the Labour Demand, we would take up the next Demand on the list of Demands and the Hon. the Minister for Labour would reply to the debate tomorrow morning. Am I right? "

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" The Hon. Minister Sri Krishna Rao for personal reasons felt that it would be inconvenient for him to reply to the debate tonight, and said he would prefer to make his reply tomorrow morning. But, Sir, I thought this would be mentioned later on after the Leader of the Opposition had spoken and the consent of the House as well as the Members of all parties obtained."

MR. SPEAKER :—" The arrangement is that after the Leader of the Opposition had spoken we will take up the next Demand. The Hon. Minister for Labour will reply to the debate tomorrow morning."

SRI S. DEIVASIGAMANY :—" I submit, Sir, it is not a proper procedure at all. Once the Debate comes to an end the Hon. Minister concerned with the Demand must reply to the Debate."

MR. SPEAKER :—" It is not a wrong or improper procedure if there is an agreement among the parties and the Members of the House. We can postpone the reply of the Hon. Minister to tomorrow. There cannot be any objection to that."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, it is only to accommodate the personal convenience of the Hon. Minister for Labour that a postponement is asked. The Hon. Minister mentioned that he would not even be able to participate in the discussion on the Demand tonight because of reasons of health. It is only to accommodate the hon. Members that he is here now. Anyway by asking for this postponement of reply, we are only accommodating him. There is nothing more in this postponement."

SRI K. VINAYAKAM :—" What is the motive behind this postponement? "

MR. SPEAKER :—" There is no motive behind it. It is only intended to accommodate the personal convenience of the Hon. Minister."

[22nd March 1954]

SRI P. RAMAMURTHI :—“ After coming from your room, Sir, the Hon. Minister Dr. Krishna Rao told me just now that it would not be possible for him for health reasons to reply to the debate this night itself. He therefore made a request for postponing his reply till tomorrow morning. Then I told him that I would go and convey this to the Hon. Speaker and if the Speaker and the House agreed to this arrangement I had no objection.”

* **SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI** :—“ Sir, on the last occasion when we met here, the Hon. Minister Dr. Krishna Rao made a demand specifically that he should be allowed to reply to the debate at 9-15 p.m. To accommodate him, the Opposition agreed that there need not be the usual question hour today. We gave up this valuable right of putting the Treasury Bench in the dock and asking questions. After we have conceded the first demand they now come forward with another demand. This, I should say, is more unreasonable than what the Hon. Minister considers labour demands are.”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member should consider the fact that the request has been made on personal grounds.”

DR. K. B. MENON :—“ Mr. Speaker, Sir, so many concessions were made to the Government in order to have a night session. We have even given up the Question Hour. Even if the concession now asked for is granted for special and personal reasons, I wish it won't be taken as a precedent in the future.”

MR. SPEAKER :—“ How can I give a guarantee like that? It is likely that somebody may fall sick tomorrow. How can I therefore assure that such and such a thing will be done tomorrow. I am not responsible for the health of Hon. Ministers.” (Laughter.)

SRI S. DEIVASIGAMANY :—“ Sir, I suggest that the House may be adjourned after the hon. Members and the Leader of the Opposition finish their speech on the Labour Demand.”

MR. SPEAKER :—“ If it is the desire of the House I have no objection.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Night sessions also should not be taken as precedents. If we agreed to it, it was only to accommodate hon. Members.”

8-24 p.m. * **SRI P. JEEVANANDAM** :—“ கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது ராஜ்ய சர்க்காரின் தொழில் கொள்கை எப்படி அமுல் நடத்தப்படுகிறது என்பதைப் பற்றி சில கருத்துக்களை இந்தச் சபையின் முன்னால் வைக்க விரும்புகிறேன்.

“ சென்னையில் ஒரு பென்சில் பாக்டரி இருக்கிறது. அதில் ஆள் குறைப்பு நடந்து இருக்கிறது. ஆனால் இன்று ஆள் குறைப்பு நடப்பது ஒரு அதிசயிக்கக்கூடிய சம்பவம் இல்லை என்றாலும் வெளி நாட்டு பென்சில்கள் இங்கு இறக்குமதி செய்யப்படுவதால் இங்குள்ள பென்சில் தொழில் நசித்து அதன் மூலம் ஆள் குறைப்பு ஏற்படுகிறது. “Made in India” என்று பென்சிவில் போட்டால் அதை எப்படி ஜனங்கள் விரும்பி வாங்குகிறார்

22nd March 1954] [Sri P. Jeevanandam]

கள் என்பதையும் 'Made in England' அல்லது 'Made in America' என்று போட்டிருந்தால் அவைகளை எப்படி தாராளமாக மார்க்கெட்டில் வாங்குகிறார்கள் என்பதையும் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளில் நிலைமை எவ்வாறு இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். அந்த அளவில் சர்க்காருடைய தொழில் கொள்கை தொழிலாளிகளை எவ்வளவு கேவல நிலைக்குப் போய்விட்டிருக்கிறது என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மகாத்மா காந்தியின் பெயரால் இன்று மந்திரிகள் அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள். வி. ஏ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களை இன்றைக்கு நினைத்தாலும் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு புல்லரிப்பு ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது தோள்கள் புடைக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரியாருடைய சதேசித் தொழில் இந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியில், இந்த ஏழு வருஷங்களில், எந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்காரும், மாகாண சர்க்காரும், ஸ்தலஸ்தாபனங்களும் 'Made in India' போட்ட பென்சிலை வாங்கி உபயோகித்தால் என்ன? ஏன் அப்படி வாங்கிக் உபயோகிக்கக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

“சென்னையில் பத்தாயிரம் ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்று அவர்களுடைய நிலைமையெல்லாம் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. ஆனால் நாட்டில் இன்று இருக்கக்கூடிய நிலைமை என்னவென்றால் டிரிபுனல் கோர்ட்டு எந்த தீர்ப்புக்கொடுத்தாலும் அதைக் குப்பைத் தொட்டியில் போடும்படியான நிலைமையில் இருக்கிறது. ஹோட்டல் முதலாளிகள் அவர்களுடைய இஷ்டம்போல் புதிய ஹோட்டல்களைத் திறந்துகொண்டு காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொழில் கோர்ட்டுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதே இல்லை. அவர்கள் சட்டத்திற்கும் மதிப்புக்கொடுப்பது இல்லை. இந்த நிலைமையில் தொழிலாளிகளின் நிலைமை என்ன? அதன் பேரில் சர்க்காருடைய கொள்கை என்ன என்பதைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக பி. அண்டு சி. மில்லை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதைப் பற்றி கணம் பக்கிரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் ஒன்று குறிப்பிட்டார். ‘அங்கு வேலை பளு அதிகமாக இருக்கிறது, அதையும் அகோரமாக இருக்கிறது, அதைப் பற்றி விசாரிக்க ஒரு விசாரணைக் கமிட்டியை நியமிக்க வேண்டும்.’ என்று கூறினார். அதே கோரிக்கையை நானும் ஆதரிக்கிறேன். அதற்காக இந்தச் சட்டசபை அங்கத்தினர்களிலிருந்து சிலரை பொறுக்கி ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அதை விசாரிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்றைய நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டால் காங்கிரஸ் ஆட்சி வந்த பிறகு மில் முதலாளிகள் கொள்ளைக்கு மேல் கொள்ளை அடிக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி காங்கிரஸின் கொள்கை என்ன என்பதைப் பற்றி வெட்டி வெளியீச்சமாகத் தெரிவிப்படுத்தவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக எடுத்துக்கொண்டால், மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்த மந்திரி சபை வந்த காலத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டேன். அப்பொழுது சர்க்காருடைய தொழில் கொள்கையைப் பற்றி அழகான புஸ்தகம் ஒன்றை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் ‘வெல்பேர் ஸ்டேட்டைக்’ கொண்டுவரவேண்டும் என்றும் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி இன்றைக்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். இப்பொழுது நடக்கும் சர்க்கார் அந்தப்புடி நடக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். இந்தத் தொழில் கொள்கையை அவர்கள் எப்படி கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். வேறு முதலாளிகளைப் பற்றி சொல்லவேண்டியதில்லை. சர்க்காரே இப்பொழுது முதலாளிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் இருக்கக்கூடிய டிரான்ஸ்போர்ட்டை எடுத்துக்கொண்டால் அதைப்பற்றி நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்று 1,600 டிரான்ஸ்போர்ட்டை தொழிலாளர்கள் சந்தியில் நிற்கிறார்கள். ஒன்றரை லட்சம் பேர்களுக்கு போக்குவரத்து வசதி அளித்து வந்த டிராம் வண்டி இன்று நின்று போய்விட்டது. இந்த நகரத்தை அழகுப் படுத்திக் கொண்டு மக்களுக்கு உதவி வந்த டிராம்வண்டிகள் இன்று நின்றுபோய் விட்டன. சர்க்கார் புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள்ள

[Sri P. Jeevanandam] [22nd March 1954]

வேண்டுமானால் அந்த டிராம் வண்டிகளை எடுத்து நடத்தவேண்டும். அப்படி நடத்துவது தேசிய கௌரவம் என்பதையும் உணரவேண்டும். இப்பொழுது அதை எடுத்து நடத்தினால் கட்டாயம் லாபம் வரும். இப்பொழுது வருமானம் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ Order, order. I wish to tell the House that for the convenience of hon. Members three buses are kept ready opposite the Assembly Chamber. One will take passengers to Mylapore via Triplicane, another to Georgetown and the third to Kilpauk. All the three will leave the Assembly Chamber at 11-30 p.m. ”

8-29
p.m.

SRI P. JEEVANANDAM :—“ இன்றையதினம் டிராம்வே கம்பெனி மூடப்பட்டதால் பதியிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்திருக்கிறார்கள். டிராம்கள் நிறுத்தப்பட்டதினால் பஸ்களில் இட நெருக்கடியை தணிப்பதற்காக அதிகமான பஸ்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்ட பதிராயிரம் தொழிலாளர்களில் பத்தில் ஒரு பங்கு தொழிலாளர்களையாவது இந்த டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகாவில் வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்று நான் கேட்கிறேன். அடுத்தபடியாக டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகா எப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்றும் பார்ப்போம். நகரத்தில் பஸ் கிடைக்காமல் திண்டாடும் ஜனங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கிடைத்தாலும் பஸ்களில் இட நெருக்கடி ரொம்பவும் சிரமமாக இருக்கிறது. இட நெருக்கடியைத் தவிர்க்கவும், போக்குவரத்து நெருக்கடியைத் தவிர்க்கவும் சர்க்கார் என்ன ஏற்பாடுகளைக் கையாளப் போகிறது என்று இந்தச் சபையில் பல பேர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் அடிக்கடி கேள்வி கேட்டிருக்கிறார்கள். பஸ்களில் இட நெருக்கடி அதிகமாதலால் கண்டக்டர்கள் டிக்கெட் கொடுக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களது முதுகெலும்பு முறிகிறது. காலதாமதமும் அதிகமாகிறது. பொது மக்கள் அதனால் சிறி விழுகிறார்கள். ஆகவே கால் தாமதத்தைத் தவிர்க்க, பொதுமக்கள் சீற்றத்தைத் தவிர்க்க அதிகமான கண்டக்டர்கள் நியமிக்கவேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூற விரும்புகிறேன். தூரதிருஷ்ட வசமாக ஏதாவது விபத்துக்கள் ஏற்பட்டால் அதற்கான பழி டிரைவர் பேரில் போடப்படுகிறது. தன் மேல் சாட்டப்படும் குற்றத்தை, விபத்து நேர்ந்ததற்கு உண்மையாகவே டிரைவர் பொறுப்பாளியாக இல்லாவிட்டால், அவன் பல நீதிஸ்தலங்கள் ஏறி தான் குற்றவாளி அல்ல என்று வழக்காடி வெற்றியடைந்து வருவதை பிரம்மப் பிரயத்தனமாகப் போகிறது. அப்படியே அவன் வெற்றியடைந்து வந்தாலும் அதற்கு அவனை வேலையிலிருந்து டிஸ்மிஸ் செய்து விடுகிறார்கள். இது ரொம்பவும் அநியாயமானது. அக்கிரமமானது என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஒரு பஸ் ரிப்போராக இருந்து அதன் டிரைவர் அந்த வண்டி ரிப்பேர் என்று சொல்லி எடுக்க மறுத்தால் அவனை ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு வேறொரு ஆளை அந்த வண்டியை எடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள். ‘ரிப்போராகவுள்ள இந்த வண்டி விபத்திற்குள்ளானால் அதற்குப் பழியை டிரைவர் மேல் போடுவது அல்லது கை வண்டியின் மேல் போடுவது’ என்ற மனப்பான்மை முதலில் ஒழிய வேண்டும். நாம் தினமும் பார்க்கிறோம். நகரங்களில் எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு நாளைக்கு சுமார் ஐம்பது பஸ்களுக்கு மேல் ப்ரேக் டவுன் ஆகிக் கிடப்பதை. அரசாங்கத்தின் பஸ்களில் ஒன்று ஒரு தெருவில் சிரசாசனம் செய்துகொண்டு கிடக்கிறது. மற்றொன்று மற்றொரு இடத்தில் சர்வாங்காசனம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. (சிரிப்பு). இந்த மாதிரியாகப் பல பஸ்கள் நடுத்தெருவிலேயே நின்று போவதைப் பார்க்கும் நாம், உண்மையில் பஸ் ரிப்பேர் என்று சொல்லும் டிரைவரை அந்த வண்டியைத்தான் எடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் வற்புறுத்தி விட்டு பின்னர் ஏதாவது விபத்து நேர்ந்தால் அந்த விபத்திற்கு அவன் தான் பொறுப்பாளி என்று குற்றம் சுமத்துவது சரியல்ல; நியாயமல்ல

22nd March 1954] [Sri P. Jeevanandam]

என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன். அடுத்ததாக சர்க்கார் உத்திரவில் இருக்கிறது, அவர்களுடைய சர்வீஸ் ஒரு வருஷம் ஆனால் அவர்களுடைய வேலை காயம் ஆக்கப்படவேண்டுமென்று. ஆனால் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் சர்வீஸ் ஆனவர்களின் வேலை கூட இன்னும் காயமாக்கப்படாமலிருக்கிறது. இம்மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் காயமாக்கப்படாமலிருக்கிறார்கள்.

“சர்க்கார் தொழிற்சாலையை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே பஸ்களுக்கு வேண்டிய எல்லா ஸ்பேர் பார்ட்ஸ்களும் வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றனவே தவிர நம் நாட்டுத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டே அவைகளை உற்பத்தி செய்து கொள்ள இன்னும் எந்த விதமான ஏற் பாட்டையும் செய்யவில்லை. அதனால் பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டு வருகின்றன. குட்டி அண்டு ராவ் இன்ஜினியரிங் தொழிற்சாலையை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு 250 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், இன்றைய தினம் 35 பேர்கள் தான் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள். இப்படி நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்துக்கொண்டே வரும்போது ஐந்து வருஷ திட்டம் ஜாம் ஜாம் என நடந்து வருவதாகப் பேசப்படுகிறது. சர்க்கார் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் கவரின் மெண்டு பிரஸ் இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே சம்பளம் மிகக் குறைவு. தினசரி நான்கு மணி நேரம் ஓவர் டைம் வேலை வாங்கப்படுகிறது. இன்னும் இருநூறு பேருக்கு மேல் அதிகமானவர்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தனிப்பட்ட முதலாளிகளைக் கட்டுப் படுத்தும் முன்பு சர்க்காரே தக்கார் காரியாலயத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்குள்ள நியாயமான குறைபாடுகளை எல்லாம் நீக்கியாகவேண்டும்.

“இன்றைக்கு சீக்னம் அடைந்து வரும் தொழில்களில் மிகவும் முக்கியமான தொழில் கைத்தறி என்று நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அந்தத் தொழில் நாளுக்கு நாள் நசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் நமக்குத் தெரியும். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பும், நிவாரணமும் அளிக்கவேண்டுமென்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, மத்திய தர வகுப்பார்களைப் பாதிக்கக்கூடிய நடுத்தர மில் துணியையும் பாதிக்கக் கூடிய வகையில் சர்க்கார் எந்த ஏற்பாட்டையும் செய்யக் கூடாது என்று சொன்னோம். ஆனால் இன்றைய தினம் மில் துணிகளுக்கு வரி போட சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறது. மில் துணிகளுக்கு வரி போடுவதன் மூலம் நடுத்தர மக்கள், கீழ்த்தர மக்கள் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்படுவார்களே தவிர, இதனால் கைத்தறியாளர்களுக்கு எந்த வகையிலும் நிவாரணம் அளிக்க முடியாது என்பதை நான் சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டு வரவிரும்புகிறேன். ஏற்கனவே பல மில் முதலாளிகள் அங்கு வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமான வசதிகள் செய்து கொடுக்கவில்லை. ராஜபாளையத்தில் ஐந்து மில்களில் ஐந்துநூறு தொழிலாளிகளுக்கு மேல் தொழில் கோர்ட்டு அளித்த தீர்ப்பை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சத்தியாக்கிரஹம் செய்கிறார்கள். தொழிலாளிகளின் கேட்கும் லாபத்தில் அக்கரையுடைய இந்தச் சர்க்கார் அவர்களுடைய நலனில் என்ன அக்கறை காட்டுகிறது என்று நான் கேட்கிறேன்? அதே மாதிரியாக கருரை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கேயுள்ள தொழிலாளர்கள் சிலர் தொழிற் சங்கத்தில் சேர்ந்தார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுடைய நலனில் அக்கறை கொண்டு இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் கேட்கும் லாப அரசாங்கத்தைச் சிறுஷ்டிக்கப்பாடு படுவதாக கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம். ஆனால், தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு இந்தச் சர்க்கார் நடப்பதாகவே தெரியவில்லை. முதலாளிகளின் நலன்கள் தான் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்று நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. நாட்டில் ஒரு பக்கத்தில் தொழிலாளிகள் நசுக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் தகராறு ஏற்பட்டால் அந்தத் தகராறு தொழில் கோர்ட்டுக்கு விட மறுக்கப்படுகிறது. அப்படியே தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்டாலும் தொழில் கோர்ட்டு அளிக்கும் தீர்ப்பை முதலாளிகள் ஏற்று அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென வற்புறுத்தவும் சர்க்கார் முன் வருவதில்லை. தொழிலாளி

[Sri P. Jeevanandam]

[22nd March 1954]

களின் நலனில் உண்மையாகவே இந்தச் சர்க்கார் அக்கறை காட்டுமானால் தொழில் கோர்ட்டுக்கு உடனடியாக எந்தத் தகராறையும் விடவேண்டும். தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பையும் அமுல் நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

8-35
p.m.

* SRI P. RAMAMURTHI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் மந்திரியார் தன்னால் இன்றைக்கு விவாதத்திற்குப் பதிலளிப்பது முடியாது, தன்னுடல் நிலை சரியாக இல்லை என்று சொன்னபோது, அவர் விரும்பியபடி நாளைக்கே பதிலளிக்கட்டும் என்று நான் சொன்னதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று அவர் உடல் நிலை சரியில்லை என்பது. உடல் நிலை சரியாக இல்லாத போது இன்றைக்கே பதிலளிக்கவேண்டுமென்று அவரை வற்புறுத்துவது உசிதமில்லை. இரண்டாவது காரணம் தொழில் துறை சம்பந்தமாக, இந்தச் சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கும் கொள்கைகள் சம்பந்தமாக, அனேக அங்கத் தினர்கள் பல பல குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டினார்கள். மேலும் பல குற்றச் சாட்டுகளை சமத்துவதற்கு கத்தை கத்தையாக பல புகார்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. நானும் அவைகளில் குறிப்பாக பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லப் போகிறேன். அவைகளுக்கு எல்லாம் தொழில் மந்திரியார் ஏதோதாறே என்று பதில் சொல்லாமல் திட்ட வட்டமாக பதில் எங்களுக்கு விரோதமானதாக இருந்தாலும் கூடப் பரவாயில்லை. ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு பதில் சொல்ல வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். அதற்காகவே தான் கனம் மந்திரியார் அவர்கள் இன்றைக்குப் பதில் சொல்லவேண்டியதில்லை. நாங்கள் சொல்லும் குற்றச் சாட்டுகளுக்கு எல்லாம் என்ன பதில் சொல்வது என்று இரவு எல்லாம் இதில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடத்திலும் நேரில் கலந்து கொண்டு, நாளைக் காலையில், எங்களுக்கு விரோதமான பதிலைச் சொன்னாலும், அதையே நன்றாக ஆலோசித்து விரோதமான பதிலைச் சொல்லுகிறோம் என்று நன்கு உணர்ந்தே, அதன் பொறுப்பு முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டு இந்தச் சபையில் பதிலளித்தால் போதும் என்று எண்ணித்தான் அவர் நாளைக்குப் பதிலளிக்கட்டும் என்று நான் சொன்னேன்.

“ அடுத்தபடியாக நேற்றைக்கும், இன்றைக்கும் நடந்திருக்கும் விவாதத்திலே பலவகைப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள் சர்க்கார் பேரிலே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றன. தொழில் இலாகா எந்த முறையில் நடந்து வருகின்றது; எந்த முறையில் அதிகாரிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதைப் பற்றி எல்லாம் பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“ இந்த இலாகாவிற்கான மானியத்தைக் கோரியிருக்கும் கனம் மந்திரியார் அவர்கள் தனது ஆரம்பப் பிரசங்கத்திலே சர்க்காரின் கொள்கைகள் என்ன என்பதை எடுத்து விளக்க ஓரளவு முயற்சி தான் செய்தார்கள். அந்தப் பிரசங்கத்திலும் ஷாப் ஆக்ட் என்ன என்றும், அவார்டு என்றால் என்ன என்றும், டிரிப்பயூன்ஸ் என்றால் என்ன என்றும், தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை அளிக்கும் வகையில் இந்தச் சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் சட்டங்கள் எல்லாம் என்ன என்றும் விளக்கிக் கூறினார்கள். ஆனால் அந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் எந்த முறையில் அமுல் நடத்தப் படுகின்றன என்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட குறிப்பிடவில்லையென்பதை நாம் பார்க்கிறோம். உண்மையிலேயே ‘இந்தச் சர்க்கார் யாருடைய பக்கத்தில் இருக்கிறது? தொழிலாளர்களுடைய ஷேமலாபத்தைக் கருதி இந்தச் சர்க்கார் இயங்குகிறதா? அல்லது முதலாளிகளின் ஷேமலாபத்தைக் கருதி இந்தச் சர்க்கார் இயங்குகிறதா? தகராறுகள் உள்ள இடங்களில் எல்லாம் இந்தச் சர்க்கார் தொழில் கோர்ட்டு அமைத்தார்களா? அல்லது தொழில் கோர்ட்டு அமைக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட இடங்களிலாவது அந்தத் தீர்ப்புகளை அமுல் நடத்தும்படியாக முதலாளிகளை வற்புறுத்தினார்களா? ’ என்பனபோன்ற விஷயங்களை பல உதாரணங்களைக் கொண்டே எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ முதலில் கனம் தொழில் மந்திரியார் தனது பிரசங்கத்திலே ‘இந்த ராஜ்யத்தில் தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும் தங்களுக்குள்ள தகராறுகளை சமரசமான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றே இந்தச்

22nd March 1954] [Sri P. Ramamurthi]

சர்க்கார் விரும்புகிறது. அனுவசியமாக அவர்களுடைய தகராறில் தலையிட சர்க்கார் விரும்பவில்லை, என்று குறிப்பிட்டார்கள். அது கொள்கையை விளக்கும் அறிக்கையாகவே இருந்தது என்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தக் கொள்கையை இந்தக் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இந்த ஆண்டு தான் முதன் முதலாக அறிவித்துள்ளது என்று நினைக்கவேண்டாம். 1946-ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட காங்கிரஸ் சர்க்காரும், ஏன் 1937-ம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் சர்க்காரும் இதையே தான் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தது. கொள்கையளவில் அறிவிக்கப்பட்ட இந்தக் கருத்துக்களை இதற்கு முன் பிருந்த சர்க்கார்களும் சரி, இப்பொழுதுள்ள சர்க்காரும் சரி ஏன் நடைமுறையில் நிறைவேற்றுவதற்கு முன் வரவில்லையென்பதே இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனை. தொழிற் ஸ்தாபனங்களில் ஏற்படும் தகராறுகள் சர்க்காரின் தலையீடு இல்லாமல் சமரசமான முறையில் தீர்க்கப்படவேண்டுமென்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் தங்களுக்கு எப்பொழுதும் சாதகமாகப் பேசும் தொழிற் சங்கத்தோடு, அதன் அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கையைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை முதலாளிகள் முன்வரலும் வருவார்களே தவிர தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கரை காட்டுமா எந்தத் தொழிற் சங்கத்தோடும் அவர்கள் கலந்து பேசுவதற்கு முன்வருவதில்லை. தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளோடு கலந்து பேசுவதற்கு முதலாளிகள் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளோடு அவர்களும் கலந்து பேசி ஒரு சமரசத்திற்கு வந்தாக வேண்டும் என்று முதலாளிகளை வற்புறுத்த இந்தச் சர்க்கார் முன்வராது. ஆனால் தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும் சமரசமாகவே எல்லாத் தகராறுகளையும் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதே, 'எங்கள் கொள்கை, எங்கள் கொள்கை, எங்கள் கொள்கை,' என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பதினால் என்ன லாபம் என்று தான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்த நாட்டு முதலாளிகள் 'எங்களுக்கு இஷ்டப்பட்ட தொழிற் சங்கத்தைத்தான் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வோம். எங்கள் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகவுள்ள தொழிற் சங்கத்தில் எவ்வளவு அங்கத்தினர்கள் இருந்தாலும் அதைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. அவர்களோடு கலந்து பேச நாங்கள் தயாராகயில்லை', என்று பட்டவர்த்தனமாக சொன்ன போதிலும் கூட சர்க்கார் அவ்விஷயத்தில் தலையிடமாட்டேன் என்று சொல்வது தான் வினோதமாக இருக்கிறது. கூட்டுறவு முறையில் பேரம் பண்ணுவதற்கு உரிமை இருக்கிறதே தவிர அந்த உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதற்கு இந்தச் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்று தான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்தச் சங்கத்தை அங்கீகாரம் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னாலும், கோரிக்கைகளை ஒரு பொது மத்தியஸ்திர்து விடவேண்டுமென்று சொன்னாலும், சர்க்கார் இவ்விஷயங்களில் எல்லாம் தலையிடாது என்று சொல்வதுதான் தனி மனித சுதந்திரமாக என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். தொழிலாளி மக்களின் கேஷமலாபத்தைக் கருதி சட்டங்கள் பல கொண்டுவந்திருக்கிறோம் என்று சொல்வதால் பயனில்லை. அந்தச் சட்டங்கள் சரியான முறையில் அமுல் நடத்தப்படுகின்றதா என்று பார்ப்பது அவசியம். இன்றைய தினம் தகராறுகள் தொழில் கோர்ட்டுக்கு விடப்படுவதில்லை. விடப்பட்டாலும் தொழில் கோர்ட்டு கொடுக்கும் தீர்ப்புகள் தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமாக இருந்தால் உடனே அமுல் நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் தொழிலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இருக்கக் கூடியவைகள் அமுல் நடத்தப்படுவதில்லை என்பது பட்டவர்த்தனமாகும். இதைப் பல உதாரணங்களின் மூலமாக நான் சர்க்காருக்கு விளக்க முடியும். தொழில் மந்திரியார் அவர்கள் தனது ஆரம்பப் பிரச்சந்தில் தொழிலாளர்களின் கேஷமலாபத்தில் அக்கரை கொண்டு இந்தச் சர்க்கார் நடப்பதாகக் கூறினார்கள். இரண்டாவதாக, பல சட்டங்களைப்பற்றி பேசினார்கள். இந்த ராஜ்யத்தில் தொழில் தகராறு ஏற்படாமலிருப்பதற்கு, உற்பத்தி பெருகுவதற்கு, தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யாமலிருப்பதற்கு, தொழிற்சாலைகளில் கதவடைப்பு ஏற்படாமலிருப்பதற்கு, தொழில் தகராறு சட்டம் (Industrial Disputes Act) ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆனால், அந்தச் சட்டங்களெல்லாம் சரியாக அமுல் நடத்தப்பட்டிருக்கிறதா என்பது தான் பிரதானமாக கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயம். வேலியே பயிரை மேயக்கூடிய நிலைமை

[Sri P., Ramamurthi] [22nd March 1954]

ஏற்பட்டால், அதற்குப் பிறகு அப்பீலுக்கு எங்கே போவது? அதை தான் அடிப்படையாகக்கொண்டு இன்று நான் இதைப் பரிசீலனை செய்ய ஆசைப்படுகிறேன். சில உதாரணங்களை மட்டும் நான் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டே போனால் மூட்டை மூட்டையாக இருக்கின்றன. ஆனாலும், சில உதாரணங்களை மட்டும் இப்பொழுது நான் சொல்லி நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

“1948-வது வருஷத்திலே, கோயமுத்தூரில் 11,000 மில் தொழிலாளிகளை வேலையைவிட்டு நீக்கினார்கள். அதற்கு இந்த அரசாங்கத்திற்குப் பொறுப்பு உண்டு. இந்த அரசாங்கம் அதற்கு உடன்தயாக இருந்தது வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட தொழிலாளிகளுக்கு ஏதாவது நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி சர்க்கார் கவலைப்படவில்லை. ஸ்டான்டர்டைசேஷன் கமிட்டி என்று ஒன்று இருந்தது. அதில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள் அலெக்சாண்டராக இருந்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியில் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள்; சோஷலிஸ்டுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள்; மற்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியிலுள்ள முதலாளிகள்-அலெக்சாண்டரையே போக்கைக்கண்டு தொழிலாளர்கள் சார்பாக இருந்த அதனை பேரும் ராஜினாமா செய்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியிலுள்ள முதலாளிகளும், ஸ்டான்டர்டைசேஷன் கமிட்டியில் இருக்கக்கூடிய சர்க்கார்த் தரப்பைச் சேர்ந்தவர்களும் எல்லோருமாக ஒரு அறிக்கையை விட்டார்கள். அந்த அறிக்கையானது தொழிலாளர்களுக்குப் போவதற்கு முன்னதாக முதலாளிகளிடத்தில் 1948 வருஷம் ஜனவரி 5-ல் அன்று போய்ச் சேர்ந்தது. எங்களுக்குக் கூடத் தெரியாது. வந்தவுடனே அதில் கூறிய பிரகாரம் 11,000 தொழிலாளிகளைக் குறைப்பது என்று மில் முதலாளிகள் நோட்டீஸ் போட்டார்கள். மெஜாரிடி தீர்ப்பு அல்ல; யாரையும் அது கட்டுப்படுத்தாது. ஆனால், அதை இன்றைக்கு முதலாளிகள் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். கொண்டு வரத்தான் செய்வார்கள். அது ரொம்ப நியாயம் என்று சர்க்கார் வாதித்தது. அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவில்லை. 11,000 தொழிலாளிகள் பல வருஷங்களாக, 10, 15 வருஷங்களாக வேலை செய்திருந்தவர்களை திடீரென்று வேலையைவிட்டு நீக்கியிருக்கிறார்கள்.

“ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு 1949-ம் வருஷத்திலே அவர்களுக்கு ஏதாவது நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி ஒரு “அட்ஜுடிகேஷன்” ஏற்பட்டது. இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு, அதாவது 1951-ம் வருஷம், தீர்ப்பு ஏற்பட்டு, அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கத் தான் வேண்டும்; ஒரு வருஷ சரீசுக்கு ஒரு மாதச் சம்பளம் அவர்களுக்கு கொடுக்கத்தான் வேண்டும்; யார் யாருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி புள்ளி விவரங்கள் சேகரிப்பதற்கு 1951-ம் வருஷம் அரசாங்கமே ஒரு உத்தியோகஸ்தரை நியமித்தது. இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு 1953-ம் வருஷத்திலே சர்க்காருக்கு அந்த ஜாபிதா அனுப்பியதாகக் கேள்வி. அந்த ஜாபிதா அனுப்பி கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷமாகிறது. இன்றுவரை அந்த அதிகாரி அனுப்பிய லிஸ்டு என்னவாயிற்று என்பது நமக்குத் தெரியாது. அல்லது அந்த ஜாபிதாவே வரவேயில்லையென்று சர்க்கார் சொல்லுவார்களானால், அந்த அதிகாரி மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள் என்பதைக் கேட்பதற்கு எங்களுக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், நாங்கள் நம்புகிறோம்; தொழிலாளி மக்கள் அனைவரும் நம்புகிறார்கள்: வேண்டுமென்றே இந்த அரசாங்கம், குறிப்பாக இந்த அரசாங்கத்தின் டிபார்ட்மென்டில் உள்ளவர்—(குறிப்பாக இந்தக் குற்றச்சாட்டை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பின்னால் மீண்டும் மீண்டும் இதை வலியுறுத்தப்போகிறேன்)—டிபார்ட்மென்டில் இருக்கக்கூடிய செக்ரடரி ஸ்ரீ லோபோ பிரபு அவர்கள் வேண்டுமென்றே இதை அமுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஜாபிதாவின் படி கிட்டத்தட்ட 6 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு 6 மாதச் சம்பளம், 8 மாதச் சம்பளம் என்று கொடுக்கவேண்டுமானால், பல லட்ச ரூபாய்கள் மில் முதலாளிகளுக்குச் செலவு ஏற்படுவிடும்; மில் முதலாளிகள் கையை விட்டுப் பணம் கொடுப்பது என்றால் அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய கசப்பு; சர்க்காருக்கும் மிகப் பெரிய கசப்பு; ஆகவே கொடுக்க வேண்டாமென்ற காரணத்தினால்தான் அந்த ஜாபிதாவைப்பற்றி பேசக் இல்லை. இவ்விதம் 10 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள்.”

22nd March 1954]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I want to make a submission to the hon. the Leader of the Opposition. There is no use of accusing the officers. After all we are responsible for any action done on behalf of the Government, even if the officers have done those acts. He may attack us as much as he can and as much as he wants. But to name individuals who are not here and who will not be able to answer the charges may be a little unfair. Therefore I would appeal to the hon. the Leader of the Opposition not to mention names.”

*** SRI P. RAMAMURTHI :—**“ இதை நான் எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், பின்னால் பல விஷயங்கள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. பல விஷயங்களில் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. கனம் டாக்டர் கிருஷ்ண ராவ் பேர்நீர்வர்கள் கூட இவ்வளவு மோசமாக நடந்துகொள்ளுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஆனால், இவ்வளவுக்கும் நான்தான் காரணம் என்று சொல்லுவதற்கு டாக்டர் கிருஷ்ண ராவ் அவர்கள் முன் வந்தால் அதை நான் வரவேற்கின்றேன்.” (எதிர்க் கட்சியினரின் ஆரவாரம்.)

MR. SPEAKER :—“ I see some people in the gallery are clapping hands. Let me warn them now, that if they do so again, I will send all of them out.”

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ May I make a suggestion to the hon. the Leader of the Opposition. Let the hon. Leader of the Opposition presume that I am responsible for all the defects and let him attack me. If I have any escape I shall escape as much as I can. But let him not take the reverse process of not making me guilty and making the officer or somebody else guilty.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ We accuse jointly.”

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—“ I am taking the entire responsibility. Let him attack me.”

*** SRI P. RAMAMURTHI :—**“ மந்திரியார் அவர்களையும் நான் விட்டு வைக்கவில்லை. இரண்டு பேரையும் சேர்த்தே சொல்லுகிறேன். ஆகவே, ஏன் இது அழகி வைக்கப்பட்டது? 1948-வது வருஷத்தில் டிஸ்ட்ரிக்ட் செய்யப்பட்ட தொழிலாளிகளுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டுமென்று கோர்ட்டார் தீர்ப்பளித்து இருந்தம்கூட, இன்னுவரை நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவில்லை. அதற்குச் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்குப் பதில் சொல்லியாகவேண்டும். இம்மாதிரி பல விஷயங்களை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

“ பாரி அண்டு கம்பெனி தொழிலாளிகளுக்கும், சிப்பந்திகளுக்கும் அவர்களது நியாயமான கோரிக்கைகள் தீர்க்கப்படுவதற்கு ஏன் அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடக்கூடாது என்று கேட்டால், அதற்கு என்ன காரணத்தை மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்? முதலில் ஏதோ சொல்லிவிட்டு, ‘அவர்களால் கொடுக்கமுடியாது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?’ என்று கேட்போது, ‘கொடுக்க முடியும் என்று இருந்தாலுங்கூட it will affect the general wage structure of the commercial employees என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய Commercial employees உடைய பொதுவான சம்பளக் கட்டம் (wages structure) இருக்கிறதே, அது பொத்தென்று விழுந்துவிடும்; ஆகவே, ஆபத்து உண்டாகும் என்று அன்றைக்கு கூறினார்.

“ தொழிலாளிகளுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தில் இடத்திற்கு இடம் தொழிற்சாலைக்குத் தொழிற்சாலை வித்தியாசம் இருக்கிறது. உதாரணமாக புதுக்கோட்டை, நமனசமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் தொழிலாளிகளுக்கு

[Sri P. Ramamurthi] [22nd March 1954]

மற்ற இடங்களில் கொடுக்கும்படியான சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. மற்ற இடங்களில் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் ஏன் கொடுக்கப்படவில்லையென்று கேட்டால், சம்பள அமைப்புக் கட்டிடத்தை அது பாதித்துவிடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த 'தொழிற்சாலைகளின் பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்த்தால், முதலாளிகள் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியில் இல்லை; ஆகவே, முதலாளிகள் கொடுக்க வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளி சம்பந்தப்பட்டமட்டில், முதலாளிகள் கொடுக்குமுடியுமென்று சொன்னால், 'நீ கொடுக்கவேண்டாம்,' என்று சர்க்கார் உத்தரவிடுகிறது. முதலாளிகள் மேலும் மேலும் பணத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு போகிறார்கள். தொழிலாளிகள் எந்த நிலைமையில் இருந்தாலும் சரி, முதலாளிகளுக்குப் பணம் சேர்ந்தால் சரி என்பது அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக இருக்கிறது. பாரி அண்டு கம்பெனி போன்ற பெரிய முதலாளிகள் கையிலுள்ள பணம் சேர்ந்தால் சர்க்காருக்கு அதைப்பற்றி கவலையில்லை; ஆனால், தொழிலாளிகள், குமாஸ்தாக்கள் கையில் அந்தப் பணம் போய்ச்சேரக்கூடாது என்பது இந்த அரசாங்கத்தின் அடிப்படையான கொள்கையாக இருந்துவருவதைப் பார்க்கிறோம்.

"இந்த நாட்டில் பாரி அண்டு கம்பெனி, மின்னி அண்டு கம்பெனி, மதுரை ஹார்லி மில் இவைகளுடைய முதலாளிகளெல்லாம் எவ்வளவு கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

"பாரி அண்டு கம்பெனி பல தொழிற்சாலைகளுக்கு மாணேஜிங் ஏஜெண்டுகளாக இருக்கிறார்கள். நெல்லிக்குப்பம் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை, புகலூர் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை போன்ற 7 அல்லது 8 கம்பெனிகளுக்கு பாரி கம்பெனியார் மாணேஜிங் ஏஜெண்டுகளாக இருந்துவருகிறார்கள். ஒவ்வொரு கம்பெனியிலும் மாணேஜிங் ஏஜெண்டாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பதற்காக மட்டும் ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 57 லட்சம் வரையில் கமிஷனாக லாபம் அடைந்துவருகிறார்கள். இதைத்தவிர ஷேர்களுக்கென்று ஒவ்வொரு கம்பெனியிலிருந்தும் தனியாக லாபம் கிடைக்கிறது.

8-50
p.m.

"பாரி அண்டு கம்பெனி பொதுஜன தொழில் ஸ்தாபனம் என்ற பெயரை சொல்லிக்கொண்டு இந்தியர்களுக்கும் ஏதோ ஷேர் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஏமாற்றிவருகிறார்கள். 'பேரிஸ் ஹோல்டிங்ஸ் லிமிடெட்' என்ற ஸ்தாபனத்தில் மேனேஜிங் ஏஜெண்டுகளாக சப்த ரிஷிகள் இருக்கிறார்கள். அதற்கும் அவர்கள்தான் சொந்தக்காரர்கள். அந்தக் கம்பெனியின் மொத்த மூலதனம் ரூ. 500. அது தனிப்பட்ட தொழில் ஸ்தாபனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த பேரி கம்பெனியாருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய மொத்த லாபத்தில் 10 சத விதம் தனிப்பட்ட பங்குதாரர்களுக்கு லாபமாக கொடுத்து பாக்கியை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு இடத்திலும் பிடுங்குகிறார்கள்! நெல்லிக்குப்பம் பாக்கியிலிருந்தும் பிடுங்குகிறார்கள். இம்மாதிரி பல இடங்களிலும் கிடைத்த வரையில் பிடுங்கிவிடுகிறார்கள். கடைசியில் இந்த வருஷத்தில் வேடிக்கை என்னவென்றால் பேரி அண்டு கம்பெனி டைரெக்டர்கள் தங்களுடைய வேலைகளிலிருந்து வேலிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். அதேமுறையில் 'பேரிஸ் ஹோல்டிங்ஸ்' கலைக்கப்பட்டு வேறொரு கம்பெனி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் பெயர்தான் 'கோரமாண்டல் இன் வெஸ்ட்மென்ட் டிரஸ்ட்'. அதுவும் 500 ரூபாய் மூலதனத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையில் இந்த கம்பெனியில் போடப்பட்ட பணம் பாரி அண்டு கம்பெனி மூலதனத்தைச் சேர்ந்தது. ஏற்கெனவே 10 வருஷங்களாக சேர்ந்த மூலதனத்திலிருந்து ஒரு கோடி ரூபாய் இங்கிலாந்திற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே கலைக்கப்பட்ட பேரிஸ் ஹோல்டிங்ஸ் கம்பெனியில் இருந்த டைரெக்டர்களைத்தான் (Directors) ஆக இந்த Coromandel Investment Trust-ல் இருக்கிறார்கள். அதே சப்த ரிஷிகளைத்தான் இந்த கோரமாண்டல் இன்வெஸ்ட்மென்ட் டிரஸ்டுக்கு டைரெக்டர்களாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி பல ரூபாய்களை வைத்துக்கொண்டு அதே நபர்கள் கொள்ளை அடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் இதைப்பற்றி விசாரணை செய்வதற்குத்தயாராக இல்லை. இதன் கணக்கைப் பார்த்தால் வேடிக்கையாக இருக்கும். இவர்கள் கொள்ளை அடிப்பதற்கு வசதி ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களே தவிர அங்கு வேலை

22nd March 1954] [Sri P. Ramamurthi]

செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒருவித நன்மையும் செய்ததில்லை. அவர்களின் சம்பளம் உயர்த்தப்படவில்லை. அதேசமயத்தில் அங்கு வேலைசெய்யும் ஆபீசருக்கு ரூ. 40,000 போனஸ் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தை விட போனஸ்தான் அதிகப்படியாக இருக்கிறது. வருஷத்துக்கு ரூ. 80,000 வரை போனஸ் ஆக எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

“புகலூர் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலையில் கரும்பு சாகுபடி செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு சரியானபடி கூலிகள் கொடுப்பதில்லை. பத்து பேர்களை டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதேவிடத்தில் லாபம் ஜாஸ்தி என்று காட்டாமல் இருப்பதற்காக 7 ஆபீசர்களுக்கு வருஷத்திற்கு சம்பளத்தைத் தவிர 40 ஆயிரம் போனஸாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தமாதிரியாக பெறும் தொகையல்லாம் முதலாளிமார்களுக்கே போய்விடுகிறது. பக்கிங்காம் கர்நாடக மில்லை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அந்தக் கம்பெனி போட்ட முதல் 2 கோடி ரூபாய். 1947-ம் வருஷத்தில் மாததிரம் ஒரு கோடி ரூபாய்க்குமேல் இருக்கும் பணத்தையெல்லாம் ஜெனரல் ரிசர்வுக்கு மாற்றுவதாயிருந்தாலும் பரவரயில்லை அல்லது கம்பெனிக்கு வேண்டிய மிஷின்கள் வாங்கியிருந்தாலும் பரவரயில்லை. ஆனால் உண்மையிலே அவர்கள் என்னசெய்தார்கள். 1947-ம் வருஷத்தில் மாஜேஜிங் ஏஜென்டுக்கு அதாவது பின்னி அண்டு கம்பெனி போன்ற மாஜேஜிங் ஏஜென்டுகளுக்கு கமிஷன் கொடுத்தது மாததிரம் 1 கோடி 25 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் இந்தியர்களுக்குக் கொடுத்த கேர் ரூபாய்கள் ஒரு கோடி ரூபாய்தான். தொழிலாளர்கள் அதிகப்படியான போனஸ் சம்பளம் கேட்டால் லாபமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் சம்பளத்தை உயர்த்தினால் கம்பெனிக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் நடப்பது என்ன? அவர்களுடைய புன்ளிவிவரம் காட்டுகிறது; அவர்களுடைய கணக்கு காட்டுகிறது. 1947-ம் வருஷத்திலே 1 கோடி 76 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த வருஷம் விற்பனையானது 36 கோடி ரூபாய். போன வருஷத்தில் விற்பனையானது மாததிரம் 83 கோடி ரூபாய். அந்த அளவிற்கு விற்பனையானது அதிகரித்து இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களின் சம்பளம் அதே நிலைமையில்தான் இருக்கிறது. அதமட்டுமல்ல 1947-ம் வருஷத்தில் 14,000 தொழிலாளர்கள் வேலைசெய்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் 12,000 பேர்கள். ஆனால் முன்புசெய்த உற்பத்தியைவிட $1\frac{1}{2}$ மடங்கு இப்பொழுது அதிகரித்து இருக்கிறது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணியின் விலையும் அதிகரித்திருக்கிறது. **Wages and salaries** இதற்கு சேர்ந்து 1 கோடி 25 லட்சம் தான் அதிகரித்து இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் யாருக்கு சம்பளம் அதிகரித்து இருக்கிறது. 1947-ம் வருஷத்தில் தொழிலாளர்கள் வாங்கிய சம்பளத்தையும் இன்றைக்கு பஞ்சப்படி நீங்கலாக வாங்குகிற சம்பளத்தையும் ஒத்திடுப்பார்த்தால் 30 சதவிகிதம் தான் அதிகரித்து இருக்கிறது. அதுவும் இப்பொழுது 2,000 ஆட்களைக் குறைத்துவிட்டதால் அவர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தை மொத்த சம்பளத்திலிருந்து நீக்கிவிட்டதால் அந்தச்சம்பள அதிகரிப்பு 15 சதவிகிதத்துக்குக் குறைவாகத் தானிருக்கும். தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிற சம்பளம் 75 லட்சம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ஆபீஸர்கள் வாங்கும் சம்பளத்தில் 50 லட்சத்திற்குமேல் அதிகரித்து இருக்கிறது. அது போலவே **Establishment and Advertisement charges** 1954-ம் வருஷத்தில் அதிகரித்து இருக்கிறது. 1947-ம் வருஷத்தில் இருந்ததை விட 1952-ம் வருஷத்தில் பெரிய ஆபீஸர்களுக்குச் சம்பளம் இரண்டு மூன்று மடங்கு அதிகரித்து இருக்கிறது. இவ்வாறு பெரிய ஆபீசர்களுக்கு கொடுக்கும் சம்பளம் அதிகரித்துக்கொண்டே போனால் ஏன் வேஜ் ஸ்ரெக்சர் (wage structure) ஜாஸ்தியாகாமல் இருக்கும். ஆனால் இதைப்பற்றி சர்க்காருக்கு கவலையில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெரிய கம்பெனிகளின் கட்டடத்திற்கே ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று கண்ணோட்டத்துடன் தான் அரசாங்கம் அம்மாதிரி விஷயங்களில் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறது. இக்கண்ணோட்டத்துடன் இருப்பதால்தான் வெள்ளைக்காரர்கள் மேலும் மேலும் பணத்தைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.

[Sri P. Ramamurthi] [22nd March 1954]

“மதுரை ஹார்லி மில்லை எடுத்துக்கொண்டால் 1947-ம் வருஷத்தில் அதன் மூலதனம் 67,00,000 ரூபாயாக இருந்தது. 1948-ம் வருஷ இறுதியில் அது 1 கோடி 75 லட்ச ரூபாயாக மாறிவிட்டது. இவ்வாறு அதிகரித்த பணத்தைக்கொண்டு ஸ்பின்டில்ஸ் (Spindles) அதிகரித்திருக்கிறதா. அதுவும் இல்லை. டன்ஸப் மிஷன்கள் வாங்கியிருக்கிறார்களா? அதுவும் இல்லை. இம்மாதிரி செய்யவில்லை. அப்படி செய்யாமல் ஏற்கெனவே கொள்ளையடித்து ரிசர்வ் பண்டிஸ் (Reserve fund) போட்ட பணத்தைத் தூக்கி 100 ரூபாயாக இருந்த ஒரு ஷேரை 200 ரூபாயாக இப்பொழுது மாற்றியிருக்கிறார்கள்.

9 p.m.

“ஏற்கனவே கொள்ளையடித்து Reserve Fund-ல் சேகரித்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. முன்பு 100 ரூபாயாக இருந்த Share-ன் மதிப்பு இப்பொழுது 200 ரூபாயாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு 65½ லட்ச ரூபாய் மூலதனம் இப்பொழுது 1 கோடி 75½ லட்ச ரூபாயாக அதிகரித்திருக்கிறது. முன்பு 20 சத விகிதம் dividend கொடுக்கப்பட்டது. இன்றைக்கு ஒரு கோடி 75½ லட்ச ரூபாய் மூலதனத்தில் 10 சத விகிதம் dividend ஆக கொடுக்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள்.

“ஹார்லி மில்லை எடுத்துக்கொண்டால் 1948-ம் வருஷத்திலிருந்து 1953-ம் வருஷம் முடிய Managing Agent-க்குக் கிடைத்த Managing Commission நிகர லாபம் 69 லட்ச ரூபாய் ஆறு வருஷங்களில் ஹார்லி மில் Managing Agent வெள்ளைக்கார முதலாளிக்குக் கிடைத்திருக்கிற கமிஷன் 69 லட்ச ரூபாய் இதைத் தவிர ஆறு வருஷங்களில் 20 சத விகிதம், 17½ சத விகிதம் dividend கொடுத்து 1 கோடி 92 லட்ச ரூபாய் லாபம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பெரும் பகுதி வெள்ளைக்கார முதலாளிகளுக்குப் போய் சேர்ந்திருக்கிறது இவ்வளவையும் எப்பம் விட்டது போக ஆறு வருஷத்திற்குள் 1 கோடி 40 லட்ச ரூபாய் General Reserve Fund-க்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆறு வருஷங்களில் ஒக்கும் தூக்கப் பார்க்கப்போனால் 4 கோடி 1½ லட்ச ரூபாய் உண்மையாக லாபம் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தக்கொள்ளை வேறு எந்த நாட்டிலாவது நடக்குமா?”

SRI R. V. SWAMINATHAN :—“Mr. Speaker, Sir, on a point of information, I want to know whether the ‘Kollai’ which the hon. the Leader of the opposition is using is quite parliamentary “kollai” means plunder. The hon. the Leader of the Opposition can use the word ‘Surandal’ which means exploitation.”

MR. SPEAKER :—“The hon the Leader of the Opposition did not say that the hon. the Minister for Industries was indulging in ‘kollai’. Therefore the use of the word ‘kollai’ is quite all right. The hon. the Leader of the Opposition can continue his speech.”

* **SRI P. RAMAMURTHI :—**“இந்த உலகத்தில் வேறு எந்த நாட்டிலாவது இந்தக் கொள்ளை நடக்குமா என்று கேட்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். (சிரிப்பு). ஆனால் ஹார்லிமில் Share capital-ஐ ஜாஸ்தியாகக் காட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன? 1948-ம் வருஷம் dividend limitation வந்ததுமே என்ற பீதியானால், Share Capital-ஐ அதிகமாகக் கிணர்கள். 1948-ம் வருஷத்தில் இந்த நாட்டில் dividend limitation ஆல் தங்களுக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமா என்று பயந்து எல்லா முதலாளிகளுக்கும் Share Capital-ஐ உயர்த்திணர்கள். அப்படிச் செய்து தும் கூட நான்கு வருஷங்களாக இவ்வளவு பணம் எப்பம் விட்டும் கூட அவர்களால் அரசாங்கத்தின் கண்ணோட்டம் என்ன என்பது தான் நம் முன்புள்ள பிரச்சனை.

22nd March 1954] [Sri P. Ramamurthi]

“ஹார்லி மில் முதலாளிகளுக்கு இந்த வருஷம் 40 லட்ச ரூபாய் லாபம் கிடைத்தும் கூட 20 சத விகிதம் dividend declare செய்திருக்கிறார்கள். பழைய capital அடிப்படையில் கணக்கிட்டால் 50 சத விகிதம் லாபம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் இன்றைக்கு போனஸ் பிரச்சீனையைப் பற்றி தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகளோடு பேசுவதற்கு முதலாளிகள் தயாராக இல்லை. ஏற்கெனவே தொழிற்சங்கம் பலவீனமாயிருந்ததால் இல் தொழிலாளிகள் மீது சுமத்தப்பட்ட dividend ஒப்பந்த அடிப்படையில் கணக்கிடப்பட்டு போனஸ் கொடுக்கப்படுமென்றும். அதற்குமேல் தொழிலாளிகளுக்கு கொடுக்கமுடியாதென்றும் முதலாளிகள் கூறுகின்றனர். சமீபத்தில் நமது ராஜ்ய லேபர் கமிஷனர் இது விஷயமாக நடத்திய மகாநாட்டில் அவர் அனுஷ்டித்த கொள்கை “முதலாளிகள் சொல்லுவதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதுதான் நியாயம். இல்லாவிட்டால் தொழிலாளிகளுக்கு போனஸ் ஒன்றாமே கிடைத்து” என்பதுதான். அதன்பேரில் நோட்டீசும் போட்டாய்விட்டது. அவர்கள் பால் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

“இந்த நாட்டிலே நாளுக்கு நாள் பொருளாதார நெருக்கடி பொருளாதார மந்தம், பணமில்லாத நெருக்கடி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதென்றும், வரிக்குமேல் வரி போட்டாகவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. முதலாளிகள் லாபத்தில் கைவைப்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரமில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் முதலாளிகள் கீழ் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு நியாயம் கிடைக்கவேண்டுமென்றும், அதற்கு நியாயமான விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு அந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் அரசாங்கம் நடக்கிறதா? அவர்கள் பால் எடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளுக்கு பல உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டலாம். உதாரணமாக போலீஸ்காரர்கள் தொழிலாளிகளை வழக்கு இல்லாமலே கைது செய்கிறார்கள். 1949-ல் section 151 பிரகாரம் தொழிலாளர்கள் மீது சந்தேகமிருக்கிறது என்று சொல்லி அவர்களை கைது செய்த 15 நாட்கள் உள்ளே போட்டுவைத்து, பிறகு வழக்கு ஒன்றுமில்லை என்று அவர்களை விடுதலை செய்தார்கள். முதலாளிகள் தொழிலாளிகள் திரும்பி வந்தவுடனே ‘நீங்கள் 6 நாட்களுக்கு மேல் absent ஆகி விட்டீர்கள் அதற்கு நீங்கள்தான் காரணம்’ என்று சொல்லி அவர்களை dismiss செய்து விட்டார்கள். ஹார்லி மில்லில் இந்த மாதிரி வழக்குகள் இருக்கின்றன. செவிடன் காதில் சங்கு ஊதினால் போல் 1952-ம் வருஷத்திலிருந்தே மீண்டும் மீண்டும் கனம் மந்திரி அவர்களிடத்தில் இதைப்பற்றி சொல்லியாகிவிட்டது. இந்த மாதிரி உலகத்தில் எங்கேயாவது உண்டா? இதற்குப் பொறுப்பு அரசாங்கம்தான். இந்த மாதிரி எந்த விதமான குற்றமும் இல்லாமல் தொழிலாளிகள் கைது செய்யப்பட்டு 15 நாட்கள் உள்ளே போடப்பட்டு பிறகு வழக்குப் போடுவதற்கு போதிய சாட்சியம் இல்லை யென்ற காரணத்தினால் விடுதலை செய்யப்பட்டால், உள்ளபடி அவர்கள் வேலையை இழக்க நேரிட்டு அவர்கள் வாழ்க்கை முறியடிக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்குமென்று உத்தரவாதம் கொடுக்கிறார்களா? இல்லை. அல்லது adjudication-க்காவது விடுகிறார்களா? adjudication-க்கு விடுவதற்குப் பயம். இரண்டு வருஷங்களாகப் பேசிப் பேசி யோசனை செய்கிறார்கள்.

“உதாரணமாக பக்கிங்ஹாம் அண்டு கர்னாட்டிக் மில்லிசு சேர்ந்த 42 தொழிலாளிகள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டு, மாலிஸ்ட்டிரேட் கோர்ட்டில் அவர்கள் மீது குற்றமில்லை யென்று பகிரங்கமாக தீர்ப்பு கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் மில் முதலாளிகள் கோர்ட்டு சொன்ன தீர்ப்பை நாங்கள் ஏற்கமுடியாது. நீங்கள் குற்றவாளிகளென்று எங்களுக்குத் தெரியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நாட்டிலே பகிரங்கமாக விசாரணை செய்யும் கோர்ட்டுகள் கோர்ட்டுகளல்ல. மில் முதலாளிகள் கோர்ட்டுதான் பெரிய கோர்ட்டு. சர்க்காரும் ஆமாம், Binny and Company முதலாளிகள் தான் இந்த நாட்டிலே பெரிய நியாயஸ்தலம். அவர்களுக்குத் தான் நாங்கள் மதிப்புக்கொடுப்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

[Sri P. Ramamurthi] [22nd March 1954]

8 மாதங்களாகியும் அரசாங்கம் இந்த விஷயத்தை adjudication-க்கு விடத்தயாராக இல்லை. இந்த நிலையில் சர்க்கார் யாருக்குச் சாதகமாக இருக்கிறார்களென்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

“ **Factories Act**-ஐ எடுத்துக்கொள்ளலாம். அது உண்மையில் சாதித்தது என்ன? கரூர் **Textile Mill**-ல் 2½ வருஷங்களாக கிட்டத்தட்ட 700 தொழிலாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். 2½ வருஷங்களாக 700 தொழிலாளிகளும் **apprentice**-ஆக வேலை செய்கிறார்கள். ஒரு மேஸ்திரியோ அல்லது ஒரு **permanent** தொழிலாளியோ அங்கு கிடையாது. **Apprentice** என்று சொன்னால் வேலை செய்யக்கூடிய மற்ற தொழிலாளிகள் பக்கத்தில் நின்று வேலை கற்றுக்கொள்பவன் என்று அர்த்தம். ஆனால் கரூர் **Textile** மில் **apprentice** யாரிடம் வேலை கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்? அவர்கள் **machine** இடத்திலேயே வேலை கற்றுக் கொள்ளுகிறார்களா? (சிரிப்பு.) 2½ வருஷங்கள் ஆகியும் இந்த இடத்தில் **Factories** சட்டம் அமுலில் கிடையாது.

9-10
a.m.

“ எந்த இடத்தில் பாக்கரி ஆக்ட் சட்டம் கிடையாது. மில்களில் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளிடமிருந்து 11-மணி நேரம் வேலை வாங்குகிறார்கள். இந்த வேலை பளு தாங்க முடியாமல் அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் சுமார் பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு சங்கத்தை அமைத்தார்கள். அவ்விதம் ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு அங்குள்ள லேபர் கமிஷனரிடம் அந்த சங்கத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்யவேண்டும் என்று எழுதினார்கள். அது தெரிந்தவுடன் அந்த சங்கத்தின் பிரசிடென்ட், காரியதரிசி, எக்ஸிடியூட்டிவ் ஆபீசர் முதலியவர்களை முதலாளிகள் டிஸ்ட்ரிப்யூட் செய்துவிட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் அங்கு வேலைகள் நடந்து வருகின்றன. அங்கு சுமார் 2½ வருஷங்களாக பாக்கரி சட்டம் அமுலில் இல்லை. இதைத் தெரிவித்து வந்தது இதுவரையிலும் இன்ஸ்பெக்டர் அங்குபோய் இன்ஸ்பெக்ட் பண்ணவே இல்லை. திருச்சி ஜில்லாவிலேயே கரூரில் தான் இவ்வளவு பெரிய பாக்கரி இருக்கிறது. வேறு ஒரு இடத்திலும் இப்படிப்பட்ட பெரிய டெக்ஸ்டைல் மில் கிடையாது. இந்த 2½ வருஷங்களாக இங்கு தகராறுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த 2½ வருஷங்களில் ஒரு நாளாவது அங்குள்ள இன்ஸ்பெக்டர் அங்கு போய் இன்ஸ்பெக்ட் பண்ணினார் என்பது கிடையாது. இவ்விதம் ஒரு பாக்கரி இன்ஸ்பெக்டர் இருந்தால் அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இப்படி இருந்தால் இந்த இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியிடமிருந்து ஏதாவது ‘சம் திங்’ வாங்கி இருப்பார் என்று தொழிலாளிகள் நினைப்பதில் தவறு என்ன இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதைப் போலவே ஒவ்வொரு இடத்திலும் உதாரணம் எடுத்துக்காட்டலாம்.

“ மதுரை பாக்கரிக்கு ஒரு லேபர் ஆபீசர் இருக்கிறார். அவருக்கு சம்பளம் மாதம் ரூ. 200 அல்லது 240 தான் இருக்கும். அவர் இப்பொழுது ஒரு கார் வாங்கி இருக்கிறார். அதவும் ரூ. 3,800 கொடுத்து வாங்கி இருக்கிறார். மதுரை லேபர் ஆபீசர் மூன்று வருஷங்களில் ரூ. 220 அல்லது 240 மாதச் சம்பளம் வாங்கி அதில் மிச்சம் பிடித்து ஒரு கார் வாங்க முடியுமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அவர் ஒரு யோக்கியர் என்று சர்க்கார் சொன்னால் அதைத் தொழிலாளிகள் எப்படி நம்புவது. அவர் வீட்டில் தொழிலாளிகள் வேலைசெய்யும் போட்டோக்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அதை வேண்டுமானாலும் காட்டுகிறேன். முதலாளிகள் தொழிலாளிகளிடம் எப்படி வேலை வாங்கி வருகிறார்கள் என்பதையும் தொழிலாளிகள் போட்டோ எடுத்திருக்கிறார்கள். அதை எந்த நேரத்திலும் காட்டி நிரூபிக்க முடியும். இப்படிப்பட்ட லேபர் ஆபீசரை வைத்துக்கொண்டு எங்கள் டிபார்ட்மென்ட் ஒழுங்காக நடக்கிறது என்றும் தொழிலாளிகளுக்கு நியாயம் செய்யப்படுகிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இது என்ன நியாயம்?

“ இதற்கும் மேலாக அந்த டிபார்ட்மென்ட்டில் ஒரு அதிகாரி இருக்கிறார். அவர் எப்படி இருக்கிறார் என்று ‘சுவாமி வரம்’ கொடுத்தாலும் பூசாரி வரம் கொடுப்பது இல்லை’ என்பது போல் அவர் இருக்கிறார். அவர்

22nd March 1954] [Sri P. Ramamurthi]

எப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் இன்றைய முக்கியமான பிரச்சினை. அவர் எழுதிய கடிதங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. புதுக்கோட்டையில் 'காவேரி மில்' என்று ஒரு மில் இருக்கிறது. அதில் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தே பல வகைப்பட்ட தொழில் தகராறுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கின்றன. அவைகளில் ஒரு தகராறு அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு 2½ அணு தான் பஞ்சப்படி கொடுக்கிறார்கள் என்பதுபற்றி. ஆனால் மற்ற மில்களில் மூன்று அணுக்கள் பஞ்சப்படி கொடுக்கிறார்கள். அப்படி மற்ற மில்களில் மூன்று அணுக்கள் பஞ்சப்படி கொடுத்தாலும் இந்த மில்லில் 2½ அணு தான் பஞ்சப்படி கொடுக்கிறார்கள். அதன்மேல் அதில் தகராறு ஏற்பட்டு சமரச அதிகாரிக்கு போன வருஷம் ஒரு ரிப்போர்ட் அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அந்த ரிப்போர்ட்டில் மற்ற மில்களில் பஞ்சப்படி கொடுப்பதுபோல் தங்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்கள். அதை முதலாளிகள் ஏற்றுக்கொள்வது கிடையாது. அதற்குமேல் ஒரு ரிப்போர்ட்டை அனுப்பித்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி அங்கு வேலை பளு அதிகமாக இருக்கிறது, மற்ற மில்களைக் காட்டிலும் அந்த காவேரி மில்லில் அதிகப்படியான வேலை வாங்கப்படுகிறது. அந்த மில்லில் 260 ஸ்பின்னடில்கள் தான் இருக்கின்றன, ஆனால் 300 ஸ்பின்னடில்கள் இருக்கும் இடங்களில் வேலை வாங்குவதைப் போல் அங்கும் வேலை வாங்குகிறார்கள். அதற்காக அதிகப்படியான சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்றால் அதை மில் முதலாளிகள் ஒத்துக்கொள்வது இல்லை. கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள். இவ்விதம் 260 ஸ்பின்னடில்களை வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்குவதால் அங்குள்ள முதலாளிக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு 1½ லட்சம் ரூபாய் சம்பள வகையில் மிச்சம் ஏற்படுகிறது. இதனால் 2½ அணு கொடுப்பதை 3 அணுவாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தும் கூட 2½ அணுதான் கொடுப்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைப்பற்றி இலாக்கா காரியதரிசிக்கு எழுதியதற்கு அவர் என்ன பதில் அனுப்புகிறார்கள் என்றால் :

‘ Letter from Sri J. M. Lobo Prabhu, I.C.S., Development Secretary—

“ As the mills are reported to be not making sufficient profits your demand for adjudication cannot be accepted. ”

இந்த முறையில் அவர் பதில் அனுப்புகிறார். அதிகச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு எந்த முறையில் அவர் பதில் அனுப்புகிறார் என்றால் இப்பொழுது போதிய லாபம் கிடைக்கவில்லை என்று ரிப்போர்ட் வந்திருப்பதால் இன்றைக்கு உங்களுடைய கோரிக்கையை கவரன்மெண்ட் அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடுவதற்கு இல்லை என்று சமரச அதிகாரியினிடம் ரிப்போர்ட் வந்த பிறகு துரிதமாக சர்க்கார் ஒரு முடிவு செய்யவேண்டும் என்று சட்டத்தில் இருந்தாலும் கூட அவர் செய்வது என்ன வென்றால் ஒரு வருஷம் அல்லது இரண்டு வருஷங்கள் அதைப் போட்டு வைத்துவிட்டு அதற்குப் பிறகு உங்கள் தகராறை அட்ஜூடிகேஷனுக்குக் கூட விடமாட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்.

“ இதே மாதிரி இந்தியா பூராவும் தகராறுகளை விசாரணை செய்வதற்கு ஒரு பஞ்சாலை முக்கூட்டுக் கமிட்டி போட்டார்கள். அதன் ரிப்போர்ட் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அந்த முக்கூட்டுக் கமிட்டியில் முதலாளிகளுடைய பிரதிநிதிகளும், தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகளும், சர்க்காருடைய பிரதிநிதிகளும், ஆக பல எக்ஸ்பர்ட்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் சேர்ந்து இருந்து ஒரு சிபாரிசு செய்தார்கள். அதாவது மூன்று அணுக்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று யுனினிமஸாக ஒரு ரிப்போர்ட் அனுப்பிவைத்தார்கள். ஆனால் அங்கு இருக்கும் சமரச அதிகாரி கணக்குப் பார்த்துவிட்டு அப்படிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். ஆனால் இந்தப் பூசாரி கூடாது என்று சொல்லுகிறார். ‘ அந்த சிபாரிசில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை, மில்லினால் அப்படி கொடுக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது ’ என்று சொல்லுகிறார். முதலாளிகளின் பிரதிநிதியும் தொழிலாளிகளுடைய பிரதிநிதியும் சேர்ந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாலும் கூட அந்த டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசி அவ்விதம் கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள் என்றால் இதைவிட வேறு குற்றச்சாட்டு என்ன

[Sri P. Ramamurthi] [22nd March 1954]

இருக்க முடியும். போன வருஷம் இதே சட்டசபையில் மதுரை மில் தகராறு சம்பந்தமாக ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டுவந்தேன். அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னேன். அதற்கு கணக்குகளை பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பிறகு கிளர்ச்சி செய்ததன்பேரில் ஒரு முக்கூட்டு மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. அந்த மகாநாட்டில் எல்லாப் பிரதிநிதிகளும் இருந்தார்கள். அங்கு இந்த டிபார்ட்மெண்ட் காரியதரிசி மிஸ்டர் லோபோ பிரபுவும் இருந்தார். அந்தக் கமிட்டியில் மிஸ்டர் லோபோ பிரபு எப்படி நடந்துகொண்டார் என்பதையும் அவர் எப்படியும் பேசினார் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அவர் பேசிய போது தொழிலாளர்களுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுக்கக்கூடாது என்று பேசினார். அதுவரையிலும் அவர் யார் என்று எனக்குத் தெரியாது. அப்பொழுது நான் கேட்டேன் ‘நீங்கள் யாருக்கு வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு பேசுகிறீர்கள், நீங்கள் யார்’ என்று கேட்டதற்கு அவர் அந்த டிபார்ட்மெண்டின் காரியதரிசி என்று தெரியவந்தது. அப்பொழுது நான் கேட்டேன் ‘நீங்கள் யார் சார்பாக பேசுகிறீர்கள்’ என்று கேட்ட பிறகுதான் அவர் உட்கார்ந்து கொண்டு விட்டார்.”

MR. SPEAKER:—“The Hon. the Leader of the Opposition need not use the word ‘vakalath’ which means that the Development Secretary is taking fees for legal advice. முதலாளிகள் சார்பாகப் பேசினார் என்று சொல்லுங்கள், ‘வக்காலத்து’ என்று சொல்லவேண்டாம். பீஸ் வாங்கிக் கொண்டு பேசுவதாக இருந்தால்தான் வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு பேசுவது என்று அர்த்தம்.”

*SRI P. RAMAMURTHI:—“பிறகு அது அட்டஜாடிகேஷனுக்கு விடப்பட்டது. அட்டஜாடிகேஷன் ரிப்போர்ட் வந்து அது சம்பந்தமாக என்ன கூறப்பட்டது என்பது நமக்குத் தெரியாது. போன வருஷம் டிஸ்ட்ரிக்ட் முக்கூட்டு மகாநாடு செப்டம்பர் மாதம் கூட்டப்பட்டது. அப்பொழுது முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகளும் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளும் வந்திருந்தார்கள். அதில் மிஸ்டர் கிரியும் கலந்து கொண்டார். அந்த மகாநாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்டாடு கொடுக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அவ்வளவு பேரும் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்ன போது நம்மாகாண பிரதிநிதி ஒருவர்தான் எழுந்து முதலாளிகள் அவ்விதம் நஷ்டாடு கொடுக்கவேண்டாம் என்றும், கொடுக்கக் கூடாது என்றும் தீர்மானம் சொன்னார். அவர் பேர்தான் மிஸ்டர் லோபோ பிரபு என்பதை இங்கு ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“‘The dog in the master’s stable barks louder than the master’

9-20
a.m.

என்பதாக, “எஜமான் லாயத்தில் இருக்குபடியான நாய், எஜமானைக் காட்டிலும் அதிக ஊக்க குறைக்கும்” என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழியுண்டு. அந்தப் பழமொழிதான் இப்பொழுது என் ரூபகத்திற்கு வருகிறது. ஏனென்றால் தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்க்கைப் புள்ளி விவரப் படி ஒரு பாயிண்டுக்கு 2½ அணுவிற்கு பதிலாக மூன்று அணு வீதம் அல்லவன் கொடுக்கவேண்டுமென்று முக்கூட்டுக் கமிட்டியிலுள்ள சர்க்கார் பிரதிநிதிகள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகளும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலாளிகளுடைய பிரதிநிதிகளும் கூட ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் கூட நமது ராஜ்யத்திலுள்ள லேபர் இலாக்காவின் காரியதரிசியாகிய இவர் ஒருவர்தான் அல்லவன் கொடுக்க வேண்டாமென்று கூறியிருக்கிறார். நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள நான்கு லட்சம் தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை கொள்ளவேண்டிய லேபர் இலாகாவின் காரியதரிசி தொழிலாளர்களுக்கு அல்லவன் கொடுக்கவேண்டாம் மென்று சொன்னார்களென்றால் அவர் சொன்னது அவருடைய அபிப்பிராயமா, அல்லது சென்னை அரசாங்கத்தின் அபிப்பிராயமா என்பதைத் தொழில் மந்திரியார் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியாகவேண்டும். இதே மாதிரியாக பல தடவைகளில் அந்தக் காரியதரிசி பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொண்டு வருவதை நான் எடுத்துக்காட்ட முடியும். அதுபோகட்டும்.

22nd March 1954]. [Sri P. Ramamurthi]

“ நமனசமுத்திரத்திரத்திலுள்ள புதுக்கோட்டா டெக்ஸ்டைல் மில்லில் 1952-ம் வருஷத்தில் ஒரு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. அது சப்பூர்வமாக ஏற்பட்ட ஸ்ட்ரைக். சட்டப்படி பதினான்கு நாள் நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருந்தால் அவர்கள் முப்பது நாள் நோட்டீஸ் கொடுத்து அதற்குப் பிறகு சமரச அதிகாரி வந்து தீவிரிட்டு அவரது முயற்சியும் கூட தோல்வி அடைந்த பிறகே இந்த ஸ்ட்ரைக் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ட்ரைக் செய்த பிறகு லேபர் கமிஷனர் தந்தி அடிக்கிறார் “I advise you to take back all the people. Advise you to put up a notice asking the people to come back within three days and you must take all the people.” ‘நீங்கள் ஸ்ட்ரைக்கை நிறுத்திவிட்டு பாக்கரிக்கும் போங்கள்’ என்று, அந்தத் தந்தியை ஊர்ஜிதம் செய்யும் ஒரு கடிதமும் வருகிறது. அப்பொழுது தொழிலாளர்கள் கேட்டது என்ன? ‘நாங்கள் வேலைக்குப் போகத் தயார். ஆனால் எங்கள் எல்லோரையும் வேலைக்கு அம்முதலாளி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தோம் என்பதற்காக எங்களில் ஒருவர் கூட பழிவாங்கப்படக்கூடாது’ என்று திட்டவாப்பமாகக் கேட்டார்கள். அதற்குப் பிறவும், ‘உங்கள் எல்லோரையும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள நான் கிபார்சு செய்கிறேன். உங்களில் யாரையும் வேலையை விட்டு நீக்கமாட்டார்கள். உங்களில் யாரையும் வேலையை விட்டு நீக்காமலிருக்க நாங்கள் ஏற்பாடு செய்கிறோம்’ என்று தொழிலாளர்களுக்கு உறுதி அளித்த பின்பு அவர்கள் திரும்பவும் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றால் முதலாளி என்ன செய்தார். என்று பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் எல்லோரையும் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாமல், வேண்டியவர்களை எல்லாம் திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டு, மற்றவர்களை வேலைக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். இவர்கள் செய்த குற்றம் வேலைநிறுத்தம் செய்ததுதான். அந்த வேலை நிறுத்தம் சட்டப்பூர்வமாக ஏற்பட்டது. சமரச அதிகாரி அதில் தீவிரிட்டு சமரசம் செய்துவைக்க முயற்சி செய்திருக்கிறார். லேபர் கமிஷனர் தொழிற்சாலைக்குத் தந்தி அடித்திருக்கிறார். முதலாளிகளுக்கும் இவ்விஷயத்தில் அவர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். இருந்தும் அந்த முதலாளி தனக்கு இஷ்டப்பட்ட ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை வேலையைவிட்டு நீக்கியிருக்கிறார். அதோடு திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டவர்களையும் கூட புதியதாக வேலைக்கு ஆட்களை நியமிப்பது போல நியமித்து அவர்களுக்குப் பழைய சர்வீஸ்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாது என்று சொல்லி அவர்களுடைய சம்பளத்தையும் குறைத்திருக்கிறார், இந்த மாதிரியாக தொழிலாளர்களை பழிவாங்கியது சரியல்ல. இது சட்டப்பூர்வமாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ட்ரைக். ஆகவே சட்டப்பூர்வமாக வேலைநிறுத்தம் செய்த தொழிலாளர்களின் மீது பழிவாங்குவது அநியாயம். இவர்களுடைய சம்பளத்தைக் குறைத்ததும் அநியாயம். இதைப்பற்றி விசாரித்து இதில் ஒரு நியாயமான ஏற்பாட்டைச் செய்ய இவ்விஷயம் அட்ஜுடிகேஷனுக்கு விடவேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு 1½ வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுதிய கடிதத்திற்கு, நான்கு மாதத்திற்கு முன்பு, ஒரு பதில் வருகிறது. “As these workers have been treated as new entrants, none of your demands can be conceded. Therefore the Government do not see its way to refer the matter to adjudication.” இதுதான் நேர்மையா? தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி என்ன ஆயிற்று? அவர்களது சம்பளத்தில் 8½ ரூபாய், 9½ ரூபாய் வெட்டு ஏற்பட்டது. போனால் போகிறது என்றாலும் கூட தங்களுக்கு இஷ்டப்படிய ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை வேலையை விட்டு நீக்குவது தான் தொழிலாளர்களின் கேட்கும் லாபத்தில் அக்கரை கொண்டு இந்தச் சர்க்கார் நடந்துகொள்வதின் அத்தாட்சியா? இதற்குத்தானே இந்தக் இலாக்காளிற்கு இரண்டு ஸ்டீசுத்து என்பதாயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஐ.என்.டி.யு.லி. சொல்லக்கூடிய கோரிக்கைகளாக இருந்தாலும் சரி, ஐ.ஐ.டி.யு.லி. சொல்லக்கூடிய கோரிக்கைகளாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் யார் கூறுவதையும் தொழில் இலாக்கா காரியதரிசி லோபோ பிரபு நியாயமாகக் கொள்ளமாட்டார். அவர் முதலாளிகள் சொல்வதையே நியாயமாகக் கொள்வார். அப்படியானால் அவர் தொழிலாளர்களின் இலாகா

[Sri P. Ramamurthi] [22nd March 1954]

வின் காரியதரிசியா? அல்லது முதலாளிகளின் கேட்க நல இலாக்காவின் காரியதரிசியா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். தொழில் மந்திரியார் இதற்கு நேர்முகமாகப் பதில் சொல்லியாகவேண்டும். மக்கள் அவர் பேரில் நேர்முகமாகக் குற்றம் சாட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு வரை தன் காரியதரிசியாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவர் எந்த முறையில் தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கரை கொண்டு நிர்வாகத்தை நடத்த முடியும் என்று மக்கள் கேட்கிறார்கள். ஆகவே பொறுப்பற்ற முறையில் முதலாளிகளுக்காகவே பரிந்து பேசும் ஒருவரைத் தன் காரியதரிசியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில் தொழில் மந்திரியார் அவர்களை மக்கள் நம்பமாட்டார்கள். அவரது அரசாங்கத்தையும் யாரும் நம்பமாட்டார்கள். இந்த தொழில் இலாகாவின் மீதோ, தொழில் மந்திரியின் மீதோ, இந்த அரசாங்கத்தின் மீதோ, இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள தொழிற்சங்கங்கள் இதற்கும் நம்பிக்கை ஏற்படமுடியாது. 'தொழிலாளர்களின் கேட்க லாபத்திலே நாங்கள் அக்கரை கொண்டிருக்கிறோம்' என்று நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறீர்களே தவிர முதலாளிகளுக்குப் பாதுகாப்பாகத்தான் நீங்கள் நடந்துகொண்டு வருகிறீர்கள். குறிப்பாக வெள்ளைய முதலாளிகளுக்கு நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு வருகிறீர்கள் என்று நான் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன்.

“கடைசியாக ஒரு வார்த்தை. கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் இதைச் சற்று கவனமாகக் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். 1947-ம் வருஷத்தில் டிசம்பர் மாதத்தில் டெல்லியில் ஒரு Industries Conference நடந்தது. அந்த மகாநாட்டுக்கு பல தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தார்கள். நானும் சென்றிருந்தேன். அந்த மகாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதன்மீது பெரிய விவாதம் நடந்தது. நாங்கள் முதலில் அதை ஒப்புக்கொள்ளவே மறுத்தோம். பரீ பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு எங்களைத் தனித்தனியே சந்தித்துப் பேசினார். அதற்குப் பிறகு கடைசியாக சில வாசகங்களைத் திருத்திய பிற்பாடு அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு நாங்களும் உடந்தையாக இருந்தோம். அந்தத் தீர்மானத்தில் என்ன குறிப்பிட்டிருந்தது.

‘Resolution at the Industries Conference in 1947—

“The system of remuneration of capital as well as labour must be so devised that in the interests of the consumers and the primary producers, the excess profits should be prevented by suitable measures of taxation so that both will share the product of their common efforts after making provision for fair wages and for a fair return on capital employed in the industry and reasonable reserves for the maintenance of the undertaking.”

என்று அந்தத் தீர்மானத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதோடு மேலும் அதில் சொல்லப்படுகிறது.

‘Establishment of machinery, central, regional and functional units for the study and determination of fair wages and conditions of labour and fair remuneration for capital and provision for the association of labour in all matters concerning industrial production such as formation of central, regional and unit production committees’

என்றெல்லாம் அன்றைக்கு உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் நியாயமான குறைபாடுகள் எல்லாம் நிவர்த்திக்கப்படவேண்டும். கிடைக்கும் லாபத்தில் நியாயமான ஒரு பங்கு அவர்களுக்கும் கொடுக்கப்படவேண்டும், என்றெல்லாம் வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டது. அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு நான் திரும்பிவந்தேன். அதற்குள் கோயமுத்தூரில் பதினொராயிரம் தொழிலாளர்கள் பழிவாங்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

22nd March 1954] [Sri P. Ramamurthi]

“அந்தத் தீர்மானத்தை பிரேரித்தபோதே, ‘அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய பொறுப்பு மத்திய சர்க்காருடையது. முதலாளிகளுடையது. ராஜ்யசர்க்காருடையது. எங்களுக்கு இதில் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. இந்தத் தீர்மானம் சரியான முறையில் அமுல் நடத்தப்படுமா என்பதற்கு எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் இல்லை. ஆகவே மத்திய சர்க்கார் இதைச் சரியான முறையில் அமுல் நடத்தவேண்டிய நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்று நான் அப்போது முன்கூட்டியே சொன்னேன்.”

MR. SPEAKER :—“There are only five minutes left for the Hon. the Leader of the Opposition to finish.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“Yes, Sir, I am finishing up.”

(Sri R. V. Swaminathan rose in his seat.)

MR. SPEAKER :—“I am sorry, the Hon. the Leader of the Opposition is not yielding.”

* SRI P. RAMAMURTHI :—“ஆனால் அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதே தவிர அதில் அடங்கியிருந்த ஷரத்துக்கள் எதுவும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வாக்குறுதியை மத்திய சர்க்காரும் காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டார்கள். ராஜ்ய சர்க்கார்களும் பறக்கவிட்டுவிட்டார்கள். இல்லாவிட்டால் அன்றைக்குத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற இந்தச் சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்ததா என்று கேட்கிறேன். இந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஏதாவது கொள்கை இருக்குமானால் அது முதலாளிகளின் நலனைப் பாதுகாக்கவும், தொழிலாளர்களின் இயக்கத்தை நசுக்குவதற்குமே இருக்கிறது என்று நான் குற்றம் சாட்ட முடியும். தொழிலாளர்களின் இயக்கத்தை நசுக்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் அது நடக்காத காரியம். 1947-ல் இருந்த சர்க்கார் தொழிலாளர்களின் இயக்கத்தை நசுக்க, அவர்களது பேராட்டங்களை எல்லாம் நசுக்க முயன்றது. ஆனால் முடியவில்லை. தொழிலாளி வர்க்கத்தை நசுக்க முயன்றவர்களின் கதி என்ன ஆயிற்று என்பதைச் சொன்னால் அந்தத் தீர்தலில் நாம் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். ராணுவ பலத்தைக் கொண்டோ போலீஸ் உதவியைக் கொண்டோ தொழிலாளி வர்க்கத்தை நசுக்க முயன்றவர்களின் கதி என்ன ஆயிற்று என்பதை உலக சரித்திரத்தை படித்துப் பார்த்தால் தெரியும். தொழிலாளர்களின் நலனில் சிறிதும் அக்கரையின்றி, அவர்களது கேட்கப்படாத சிறிதும் அக்கரையின்றி முதலாளிகளின் நலனைப் பாதுகாக்கும் முறையில் இந்தச் சர்க்கார் நடந்துகொண்டே சென்றால் அதன் முடிவு என்ன ஆகுமென்பதை உலக சரித்திரத்தைப் பார்த்தே இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். தொழிலாளி வர்க்கத்தை, தொழிலாளி இயக்கத்தை நசுக்க முயன்ற ஷியாங்கே ஷேக்கிங்கு ஏற்பட்ட கதியே, ஹில்லுக்கு ஏற்பட்ட கதியே, அவர்களது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி இவர்கள் சென்றாகையினால் இவர்களுக்கும். ஏற்படுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ‘அந்த வழியில் தான் நாங்கள் போவோம்,’ என்றால் தாராளமாகப் போங்கள். விரும்பிப் போகின்றவர்களை எங்களால் ஒரு நாளும் தடுக்க முடியாது. ‘படு குழியில் விழுந்தான் விழுவோம்’ என்று சொல்கின்றவர்களை ஒருநாளும் குழியில் விழாமல் தடிக்க முடியாது. விழுந்து மடியுங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, தொழிலாளர்களுடைய இயக்கத்தை, அவர்களுடைய பேராட்டத்தை நசுக்கவில்லாமென்று மாத்திரம் எண்ணுதீர்கள், கடைசியில் தொழிலாளிகள் தான் வெற்றிபெறப் போகிறார்கள், உலகமெங்கும் அவர்கள்தான் வெற்றி பெற்று வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

[22nd March 1954]

9-32 P.m. MR. SPEAKER :—" I think the Hon. the Minister for Labour and Industries wants to reply tomorrow. If it is so, let the Hon. the Leader of the House move a motion that the next Demand be taken up. We shall proceed with it and then adjourn the House."

II.—GOVERNMENT MOTION,

MOTION UNDER RULE 22 (3) OF THE ASSEMBLY RULES *re* CHANGE IN THE ORDER OF VOTING OF DEMANDS

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

' That under rule 22 (3) the next Demand—Demand XVIII—Agriculture and Fisheries—be taken up now.' "

MR. SPEAKER :—" To-morrow, after question hour, the Hon. the Minister for Labour and Industries will reply to the debate on the Demand—Labour including Factories. I think the motion moved by the Hon. the Leader of the House is acceptable to all the hon. Members. The question is—

' That under rule 22 (3) the next Demand—Demand XVIII—Agriculture and Fisheries—be taken up now.' "

The motion was put and carried.

I.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1954-55—*cont.*

(2) DEMAND XVIII—AGRICULTURE AND FISHERIES.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

' That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,23,33,400 under Demand XVIII—Agriculture and Fisheries.'

" Sir, I need not point out that this is a composite grant for two departments, viz., Agriculture and Fisheries. The Demand for Agriculture is Rs. 194 lakhs and that for Fisheries is Rs. 29 lakhs. The Revised Estimate for the present Madras State for the second half of 1953-54 was Rs. 124 lakhs. The estimate for 1954-55 is thus nearly double that amount. This is by no means extravagant considering the fact that Agriculture and Fisheries are the two basic industries of the people. The Demand for Agriculture works out to about 4.2 per cent of the total expenditure on Revenue account. A sum of less than Rs. 200 lakhs for Agriculture for this State in which the net area of crops grown is about 19 million acres cannot be considered high. The per acre expenditure on agriculture works out to about a rupee. If you take population into consideration, the per capita expenditure is about 8 annas. I am well aware that there may be critics who will consider that the Demand is inadequate. To them I would explain, Sir, that this Demand does

LIST OF AGENTS FOR THE MADRAS GOVERNMENT PUBLICATIONS.

IN CITY.

ACCOUNT TEST INSTITUTE, Egmore, Madras.
CITY BOOK COMPANY, Post Box No. 605, Madras-4.
HIGGINBOTHAMS, Madras.
E. VARADACHARI & Co., Madras.
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTHA WORKS PUBLISHING SOCIETY, LIMITED, Madras.
VENKATARAMA & Co., Madras.
V. PERUMAL CHETTI & SONS, Madras.
V. RAMASAWMY SASTRULU & SONS, Madras.
OTTRUMAI OFFICE, Madras-17.
M. DORAISWAMY MUDALIAR & Co., Madras.
FREE INDIA CO-OPERATORS' AGENCY, Madras-4.
SOUTH INDIA TRADERS, Royapetta, Madras.
THE SECRETARY, CENTRAL POLYTECHNIC CO-OPERATIVE STORES, LIMITED, Madras-1.
C. SUBBIAH CHETTI & SONS, Madras.
MESSRS. VASAN PUBLICATIONS, Ananda Vikatan, Mount Road, Madras.

IN MUFASSAL.

M. C. KRISHNIAH CHETTI, Madanapalle, Chittoor district.
THE EDUCATIONAL SUPPLIES COMPANY, R.S. Puram, Coimbatore district.
D. SREEKRISHNAMURTHY, Ongole, Guntur district.
M. SESHACHALAM & Co., Masulipatnam, Krishna district.
TRIVENI PUBLISHERS, Masulipatnam, Krishna district.
HINDUSTAN DIARY PUBLISHERS, Vijayavada, Krishna district.
THE COMMERCIAL LINES, Governorpel, Vijayavada, Krishna district.
THE MANAGE, Gramodharana, Buckinghampet, Vijayavada, Krishna district.
S. M. GOPALAKRISHNA KONE, Madurai, Madurai district.
K. P. AHMED KUNHI & BROS., Cannanore, Malabar district.
KERALA POLYTECHNIC CO-OPERATIVE SOCIETY LIMITED, Kozhikode-5 (South Malabar).
P. K. BROTHERS, Kozhikode (South Malabar).
V. D. MOORTHY, Nellore, Nellore district.
A. VENKATASUBBAN, Vellore, North Arcot district.
TIMES MODERN MART, Salem, Salem district.
K. BHOJA RAO & Co., Mangalore, South Kanara district.
U. B. SHENOY & SONS, Mangalore, South Kanara district.
SRINIVAS & Co., Kumbakonam, Tanjore district.
P. N. SWAMINATHA SIVAN & Co., Pudukkottai, Tiruchirappalli district.
S. KRISHNASWAMI & Co., Tiruchirappalli, Tiruchirappalli district.
PALANIAPPA BROTHERS, Teppakulam, Tiruchirappalli, Tiruchirappalli district.
V. S. VASAN & Co., Tirunelveli, Tirunelveli district.
S. B. SUBRAMANIA PILLAI, Tirunelveli, Tirunelveli district.
ARIVU NOOLAGAM, Market Street, Ootacamund.
N. V. RAMANATHAN, Car Street, Salem.

IN OTHER STATES.

SREE ABHIRAYA VAIDYA SHARADA BOOK DEPOT, Bangalore 2.
THE BANGALORE BOOK CENTRE, Bangalore-2.
THE STANDARD BOOK DEPOT, Bangalore-2.
HARI GOVIND BOOK STALL, Baroda.
NEW BOOK COMPANY, Bombay.
THE POPULAR BOOK DEPOT, Lamington Road, Bombay-7.
S. V. KAMAT, Kumta (North Kanara).
THE BOOK COMPANY, Calcutta.
THACKER SPINK & Co., Calcutta.
BHARAT STORES, Ernakulam.
CHAROTAR BOOK STALL, Anand (Gujarat).
OSMANIA UNIVERSITY STUDENTS' CO-OPERATIVE BOOK DEPOT, Lallaguda P.O.; Hyderabad (Deccan).
S. M. JAGANATHAN, Nagarcoll.
JAIN BOOK AGENCY, New Delhi.
INTERNATIONAL BOOK SERVICE, Poona.
INTERNATIONAL BOOK HOUSE, Trivandrum.
BALAKRISHNA BOOK CO., LTD., Lucknow.
THE CHOWKAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE, BOOKSELLERS AND PUBLISHERS, Banaras-2.